

Akoma nuk keni një website?

Akoma nuk jeni regjistruar në Google

Për çdo konsultim mund te vini në çdo kohë në zyrat tona

Adresa e zyrave: 30 Avenons Road, London, E13 8HT
Tel: 020 7018 7929 Mob: 073 4066 5946 Mob: 078 5997 7545

The Albanian

VITI I 21 I BOTIMIT 10 KORRIK 2025

Tel: 020 7018 7929 30 Avenons Road London E13 8HT

MARRËVESHJA

VETËM 6% E EMIGRANTËVE QË SHKOJNË NË ANGLI DO T'I KTHEHEN FRANCËS

PETRIT KUÇANA

**DERI KUR DO TË
VAZHDOJNË EKLIPSET
PËR SHQIPTARËT
E BRITANISË?**

**BRITANIA DO TË JETË E AFTË
TË RIKTHEJ DREJT FRANCËS
RRETH 6 PËRQIND TË EMI-
GRANTEVE TË ARDHUR ME
GOMONE NË BRIGJET ANGLEZE**

**STAMBOLLI, QYTETI
I UMBERTO
ECOS**

DAUT DAUTI

**TYMI I ELBASANIT,
SI SIMBOL
I GRYKËSISË
DHE PATURPSISË**

ARMAND SHKULLAKU

**THETHI NË TOKË,
PIRAMIDA NË PAQË**

SONILA MEÇO

**KOSOVA – SUI GENERIS NË
HISTORI,
SUI GENERIS NË ...?!**

MAL BERISHA

**KOHË
SKAJSHMËRISH**

VETON SURROI

Rashid A.Khan Solicitor (Principal) Mob: 07774222062 190 MERTON HIGH STREET WIMBLEDON, LONDON SW19 1AX

RASHID & RASHID

Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

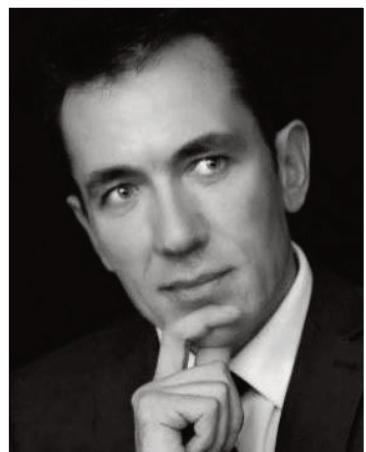
The Albanian newspaper in London

THE ALBANIAN
 www.thealbanian.co.uk

www.thealbanian.co.uk

albania7@gmail.com

Tel: 020 7018 7929

PETRIT KUÇANA

Sërisht një eklips i pamëshirshëm, u përshfaq në horizontin e ishullit britanik mbi shqiptarët në këto ditë vere.

Krejtësisht i papritur, bash si frika e një sëmundje të kaluar, kur shpresohet që të mos kthehet më kurrë, por kësaj here duket se pacienti 0 ishte bash kryeministri i Shqipërisë.

Në një prononcim për mediat britanike paskërka guxuar deri aty sa të përcaktojë, cilësojë apo gjykojë vendimin me referendum të britanikëve për të dalë nga BE-ja. ‘Ster-rimi’ që i paskësh bërë Britanisë nuk mbeti kurrësesi pa përgjigje nga babai i Brexit Nigel Farage.

Mbase nuk është aspak i rendësishëm cilësimi për hipokrizi, por ‘guximi’ apo ‘rrëshqitja kryeministore’ duke bërë atë që nuk ka ‘guxuar ta bëë asnjë kryeministër evropian’. Të paktën ishte shpresuar se për shtypin-median britanike do të kujdesej kështilltari dhe miku i Ramës Alister Cambell, por duket se kësaj here mjerisht kjo kaloi pa u redaktuar...

Dhe ja ku vjen përgjigjia alla Farage, ‘1 në 50 shqiptarë qenkan në burg dhe se Rama le t’i marrë mbrapsht’. Por e pabesueshmja ndodhi pikërisht

Ambasada e Republikës së Shqipërisë në Mbretërinë e Bashkuar

Më 4 Tetor 2024, gazeta britanike The Telegraph publikoi një titull ku pretendonte se “1 në 50 shqiptarë në Britani është në burg.” Kjo shifër është e kryekeput e gabuar. Por fatkeqësisht ajo është përhapur gjerësisht nga disa media e figura politike, si ne Britani dhe Shqiperi.

Eshte e vertete se Telegraph përdori të dhëna zyrtare nga ONS (Instituti Statistikor Britanik) dhe Ministria e

nga përgjigja e Ramës se nuk na qenkan 1 në 50 dhe se debati do të zhvendosej pikërisht në ‘llucën e Farage’ ku u sterros sërisht imazhi i shqiptarëve të Britanisë.

Askush nuk e kuptoi përsenë e këtij eklipsi mbi imazhin e shqiptarëve të këtushëm. Për një tekë të kryeministrit?

U arrit deri aty sa të gëlonte media dhe patronazhistët mediatikë në përcaktimin absurd se kush e fitoi debatin...

Madje madje u tha se Rama tashmë kërkonte debatues ndërkombëtarë se ata vendlinjtë nuk i bënë kërkan derman. Sikur debati të ishte për çështje orientimesh politike apo filozofike apo çfarëdolloj drejt teme tjetër do të ishte gjithçka ok, por po bëhej me fundbot-shmërinë e një imazhi që u shpresua që kishte kaluar golgotën e medias britanike, (ose ishte në kalim e sipër) por ja tek rikthehet sërisht 1 në 50 shqiptarë që qenkan kriminelë?! Opa! Çfarë mund të ishte më keq se kaq?! Jo një në 50 por 1 në drejt të mallkuar...

Jo numrat jo faktet jo shifrat jo drejt i drejt. Shumë, vërtet shumë për të rikthyer sërisht imazhin e shqiptarëve në koma.

Tepër shumë edhe sikur debati të ishte që 1 në 50 shqiptarë në Britani është sipërmarrës apo 1 në 50 fëmijë shqiptarë të këtushëm është në tabelat e nderit, apo 1 në 50 shqiptarë ka arritur aq lart saqë duken në shkallën e të pabesueshmes arritjet e tyre.

1 në 50 shqiptarë kriminelë?

A mund të ketë më keq se kaq?

Po a shkundi ky debat dikë andej nga qeveria, ndonjë institucion apo organizëm që merret me këto gjëra?

Drejtësisë. Por ata më pas i manipuluan keto te dhëna: përzienë dy shifra të palidhura për të përforcuar një narrativë paragjyuese.

Çfarë fshihin keto dy numra qe krahasohen, tek "1 ne 50"?

Të dhënat jane nga dy vite të ndryshme: popullsia eshte nga regjistrimi i vitit 2021, burgjet nga viti 2024. Përkufizimet për “kombësinë” janë të ndryshme. Tek te dhenat nuk përfshihen shqiptarët e natyralizuar

Deri tani jo.

A është problem krimi shqiptar në Britani? Pavarësisht shifrave të publikuara apo të fshehura, numri prej 1200 shqiptarëve të burgosur duhet të jetë këmbanë alarmi për çdo shoqëri.

Çfarë duhet t’i bëjmë shifrës apo numrit 1 për të burgosur të huaj në Britani? Ku ta fshëhim, nga ta çojmë?

A duhet hapur një debat kombëtar (jo ndërkombëtar) mbi kriminalitetin shqiptar?

Pse nuk ka shifra për serbë, për maqedonas, për boshnjakë, për malazezë? Pse drejt vetëm shqiptarë? Përse? Mjerisht gjithçka kalon nëpër ciklin traditor dhe gjithçka mbyllet aty. Po sikur debati të vazhdonte se pse Britania? Sa e sa herë u theksua e ritheksua, qoftë edhe nga media jonë për domosdoshmërinë e marrjes së masave para se të jetë vonë.

Është e drejtë të pranohet se u hesht gjatë, shumë gjatë për fenomenin e shtëpive të barit, dhe duhet theksuar se me kalimin e kohës u kthye në fenomen e madje në modë, dhe për të rinjtë shqiptarë, mjerisht, kjo modë

ishte ‘shpëtimi’ nga gjithçkaja që ndodhte andej, ku mundësitë zero-heshin dhe se cdo ditë sistemi i vlerave shkërmoqej...

Pra jo vetëm që nuk ishte turp të punoje në shtëpi bari por turp ishte të rrije si guak e të mos bëheshe pjesë. Fatkeqësisht ky ishte perceptimi i të rinjve që na e thanë edhe këtu në Lodnër. Janë këta të rinj, prodhim i kësaj shoqërie që panë sesi u kanabizua Shqipëria dhe se gjithçka ishte në normalitetin e vet.

Panë se si policë e shefa komisar-jatesh, politikanë të lagjes apo qytete të tyre ishin dhe mjerisht janë pjesë e këtyre fushatave të kanabizimit të vendit.

Ishin ata të rinj që panë sesi Ministri i Brendshëm ishte i përfshirë në trafik droge.

Ja këta ishin të rinjtë pjellë e shoqërisë sonë që u dyndën drejt britanisë me qëllimin e qartë, krejtësisht normal në mendjen e tyre, ashtu si ‘të tjerët’ për të bërë ca para të shpejta. Fenomeni u zhvendos edhe në shtete të tjera...

Vini re sot se si vazhdon akoma mbjellja e kanabisit në zona të caktuara

dhe kaq normale janë njoftimet e policisë për djegjen e mijëra e mijëra rrënjë kanabis dhe si zakonisht autorët largohen në drejtim të paditur apo lihen në gjendje të lirë ca kryelakë pensionistë që u merret fryma edhe të numërojnë numrin e rrënjëve të bimëve të kanabisit.

Do të ishte krejtësisht legjitime dhe aspak tendencioze pyetja deri kur? **Së pari duhet pyetur nëse kryeministri dhe qeveria kanë hequr dorë nga amnistia fiskale?**

Vërtet kanë hequr dorë nga ajo fushatë intensive që bënë dhe a po vazhdon kjo ‘amnistie’ kështu në heshtje, sidomos kur konstatohen çmimet e banesave në Tiranë, kullat që lulëzojnë që afërmendësh thajse askush nuk mund t’i paguajë me rrogë ‘shqiptare’...

A i ka rënë ‘pishman’ sekretari organizativ i PS-së z.Gjikhuri kur erdhi në Londër dhe u foli shqiptarëve me aq pasion për ‘çunat e guximshëm’ që thjesht do të paguajnë takën e amnistisë fiskale.

Deri kur do të ketë të rinj shqiptarë që ndryshe nga të rinjtë serb, maqedonas, malazezë, boshnjakë etj etj do të vazhdojnë të mendojnë për rrugët e shkurtëra, apo më thjeshtësisht për shtëpitë e barit?

Kjo është pyetja që duhet shtruar përpara çdo lloj tentative për ta sjellë Farage në Shqipëri, si turist që mund të shpërlajë ndonjë ‘fjalë’ për imazhin e shqiptarëve që duket thjeshtësisht mission i pamundur.

Deri kur të rinjtë do ta shikojnë sistemin e vlerave të përcudnuar, deri kur do të shkundet nga themelet ajo shoqëri?

Deri atëherë eklipsët do të përsëriten sërisht jo vetëm për shqiptarët e Britanisë.

STATISTIKAT E RREME MBI SHQIPTARËT

apo fëmijët e tyre. Nuk dihet qartë si llogariten personat me dy nënshtetësi, p.sh. shqiptaret e ardhur me letra greke apo italiane.

Për më tepër, krahasime të tilla të përpunuara janë mashtruese, sepse komuniteti shqiptar në Britani ka strukturë shumë më ndryshe nga popullsia vendase: është më i ri në moshë, ka me shume meshkuj dhe ka sfida ekonomike më të mëdha.

Këtu është përdorur e ashtuquajtura metodë e "perzgjedhjes së të dhënave" -- pra marrin vetëm atë që u shërben paragjykimeve dhe narrativës se tyre.

Bazuar në të dhënat më të besueshme si lindjet dhe regjistrimet në shkolla, vlerësojmë se komuniteti shqiptar në Angli është mbi 300 mijë vetë. (Pra shqiptaret ne Britani, edhe pa hequr nga numri ata qe vuajne burgjeve si rezultat i nje sistemi vizash qe i ka

ikur koha, jane po aq kriminele sa britaniket; as me shume e as me pak.)

Në dokumentin bashkëngjitur gjeni një këndvështrim ndryshe. Nuk është perfekt, por është një hap i parë drejt një vlerësimi më të saktë dhe të drejtë. Të flasim me fakte, jo me paragjykime!

Komuniteti shqiptar ne Mbreterine e Bashkuar eshte kontribues i denje te shoqerise britanike. Si Ambasada e Shqiperise ne Londer, dhe Shteti Shqiptar jane krenar me te.

**TELEFONONI SHQIP
07468 759953**

**141 CHRISTIAN STREET
LONDON E1 1RS
TEL: 02081096550**

**A DËSHIRONI TË BËHENI ELEKTRIÇIST
I KUALIFIKUAR?**

**A DËSHIRONI
GOLD CARD?**

**18 edition - Level 3 Award in the
Requirements for Electrical
Installations BS 7671:2018**

**EAL Level 3 Award in Electrical
Installation Inspection,
Testing, Certification and
Reporting 603/2625/6**

**501/1605/8 Installing
Electrotechnical Systems and
Equipment NVQ**

**AM2 Assessment of
Occupational Competence**

**COLLEGE OF
LONDON ME
PRONAR SHQIPTAR**

**www.collegeoflondon.org.uk
info@collegeoflondon.org.uk**

ARBEN MANAJ

E afte te rikthej drejt Frances rreth 6 perqind te emigranteve te ardhur me gomone ne brigjet angleze, ne kuader te nje projekti te titulluar “marreshje koke me koke”, nderkohe qe kryeministri britanik i thote presidentit franceze se do perpiqet ta bej Britanine me pak atraktive per emigrantet. 6 perqind do te thote, me fjale te tjera, vetem 50 emigrante ne jave, ose 1 ne 17 syresh, do dergohen ne Kale te Frances edhe pse qeveria britanike do donte qe keto rikthime te rriteshin.

Pakti nenkupton qe ridergimi i emigranteve drejt Frances dhe kontinentit do behet ne shkembim te pranimit te azilkerkuesve nga Britania te atyre qe

kane lidhje familjare me Britanine. Shifra e 50 emigranteve ne jave eshte nje pike ne oqean, po te kihet parasysh se 44 mije emigrante kane mbritur ne Britani, qe kur kane ardhur ne pushtet Laburistet e Sir Keir Starmer perpara nje viti.

Nga njoftimi i zyres se Kryeministrit britanik te dyja palet sugjerohet se jane ende larg nje marreshje te re per te ndaluar gomonet, edhe pse kete te enjte vazhdon samiti anglo-francez. Britania i ka paguar Frances rreth 770 milione sterlina per frenimin e gomoneve, fonde qe kane deshtuar me sukses ne frenimin e kalimeve ilegale.

Macron ne parlamentin britanik ka deklaruar se ka shume factor atraktive c’ka inkurajon ardhjen e emigranteve drejt Britanise.

Deri me sot, te gjitha qeverite britanike, duket se kane treguar naivitetet te spikatur ne bashkepunimin me Francen per ceshtjen e kalimeve ilegale ne La Mansh, nisur edhe nga shumta e madhe e financimeve britanike per autoritetet

franceze, kur numri i te ardhurve mbetet jashtezakonisht i larte.

Pakenaqesi per marreshjen ka opozita britanike e cila ka deshtuar

mandat pas mandati, per ceshtjet e emigracionit, ashtu edhe ne rradhet e partnerve te tjere evropiane per bashkepunimit ne nivele dypalesh mes Britanise dhe Frances, dhe jo ne

nje plan me pan-evropian per nje sfide kaq te madhe sigurie, sic eshte ajo e kalimeve dhe emigracionit te paligjshem permes kontinentit evropian.

MARRRËVESHJA VETËM 6% E EMIGRANTËVE QË SHKOJNË NË ANGLI DO T’I KTHEHEN FRANCËS

Dotech
website

Për çdo konsultim mund të na kontaktoni
ose mund te vini në zyrat tona

- BUSINESS CARDS
- LOGO
- BANNERS
- POSTERS
- VIDEO MARKETING

Tel: 020 7018 7929

Mob: 073 4066 5946

Mob: 078 5997 7545

Adresa e zyrave: 30 Avenons Road London E13 8HT

INTERNATIONS

LEGAL SOLICITOR

Mob: 0730 784 8512

M Sayed

**1st Floor Rear, Duru House,
101 Commercial Road
London E1 1RD**

**NDJEHEMI TË LUMTUR T'I SHËRBEJMË
KOMUNITETIT SHQIPTAR
NË BRITANINË E MADHE!**

Our Services

IMMIGRATION LAW

COMMERCIAL LEASES

FAMILY LAW

LANDLORD AND TENANT

LITIGATION & JUDICIAL REVIEW

EMPLOYMENT LAW

etc

KONSULTIMET FALAS

www.internationslegal.co.uk

Tel: 020 4618 7500

THE TIMES: ANA SEKRETE DHE PIKTORESKE E JUGUT TË SHQIPËRISË

Plazhet e Rivierës shqiptare po tërheqin gjithnjë e më shumë vizitorë, por kush zgjedh të shkojë përtej vijës bregdetare, zbulon një Shqipëri tjetër – më të qetë, më autentike dhe tërësisht magjepsëse. Në brendësi të jugut fshihen fshatra të lashtë që ruhen nga koha, lumenj të egër që rrjedhin mes kanioneve, shtigje të pashembullta për ecje dhe një mikpritje që vjen nga zemra. Për ata që kërkojnë përvoja të papritura larg rrugëve të zakonshme turistike, ky cep i Shqipërisë është një thesar ende i pazbuluar.

Pothuajse 12 milionë njerëz vizituan Shqipërinë vitin e kaluar, shumë prej të cilëve u drejtuan drejt Rivierës me premtimin e një pushimi të përbalueshëm në plazh.

“Undiscovered Balkans”, një kompani e vogël britanike udhëtimesh e specializuar në aventura të pazakonta, rekomandon ture në grupe të vogla – për të zbuluar disa nga thesaret më pak të njohura të jugut të Shqipërisë. Laura Sanders – së bashku me “Undiscovered Balkans”, mori pjesë në një tur shtatëditor në jug të Shqipërisë (1,195 paund për person)

U bashkova me turin në maj dhe kalova një javë duke eksploruar qytetet bregdetare – përpara se të zhytesha në brendësi të vendit – ku vizitova vendet e trashëgimisë botërore të UNESCO-s, notova në ujëvarat e fshehura, qëndrova me fermerë në male dhe lundrova me rafting në një nga lumenjtë e fundit të egër të Evropës. Ne përfunduam udhëtimin në plazhet me guralecë pa turma vizitorësh, 200 metra mbi nivelin e detit, në një fshat

në brigjet e Liqenit të Ohrit.

Mbërrita në Qeparo, një nga fshatrat më të qetë bregdetarë në qarkun e Vlorës, pas një udhëtimi tre-orësh me makinë nga Tirana. U zgjova me pamje nga Qeparoja e Vjetër, fshati bujqësor në shpatin e kodrës, që zbriste nga mali për të takuar Qeparoin e Ri në bregdet, ku baret e plazhit dhe qendrat e marrjes me qira të varkave po përgatiteshin për sezonin. Mikpritësja jonë ishte Mirela Kokëdhima – e cila drejtonte bujtinën në fermën e saj në majë të kodrës, diku midis dy Qeparove.

Ajo na shërbeu vezë, djathë dhie, kos, sallatë, ëmbëlsira me çokolatë të bëra në shtëpi, salçiqe dhe kafe turke. Në këtë fillim sezoni, deti ishte shumë i trazuar për të lundruar me kajak, kështu që e kaluam ditën e parë duke ecur përgjatë bregdetit. Grupi ynë prej tetë britanikësh, me moshë nga 30-50 vjeç, eci përgjatë shkëmbinjve gëlqerorë karstikë me pamje epike të fshatrave tradicionale dhe ujërave të kristalta.

Aroma e luleve të egra ndihej kudo dhe zogjtë cicëronin nga degët aty pranë. Nëntë milje më vonë zbritëm në plazhin e Borshit dhe i zhytëm këmbët e lodhura në ujin e freskët të Jonit, duke shijuar një birrë në dorë. Të nesërmen iu bashkuam guidës sonë, Alf Pepaj, për një aventurë piktoreske drejt Gjirokastrës, një qytet i epokës osmane i përfshirë në listën e

trashëgimisë botërore të UNESCO-s. Pamja ishte e gjitha fantastike, maja të mbuluara me gjelbërim dhe livadhe të gjera – pa askënd përreth për kilometra të tëra. Gjatë rrugës, ndalua në një ujëvarë. Një orë më vonë mbërritëm në Gjirokastër dhe u magjepsëm menjëherë.

Ne u akomodua në një hotel të stilit osman. Në ditët e sotme, shumica do ta njohin Gjirokastrën për qytetin e saj të vjetër tradicional dhe pazarin, i cili ngjan me Mostarin e Bosnjë-Hercegovinës ose Krujën e Shqipërisë veriore.

Por, qyteti ishte gjithashtu vendlindja e Enver Hoxhës, diktatorit komunist që sundoi Shqipërinë për 40 vjet – deri në vdekjen e tij në vitin 1985.

Kalaja e shekullit XIII, e ruajtur në mënyrë të mrekullueshme, e Gjirokastrës ofron pamje të gjera të rajonit dhe muret e saj të ftohta prej guri – ofrojnë pushim nga nxehtësia e verës.

Qyteti është shumë i popullarizuar në mesin e turistëve, por çmimet ishin të arsyeshme.

Të nesërmen në mëngjes u nisëm sërish drejt maleve – në një tjetër turne ku na priste një peizazh spektakolar karstik.

Ne udhëtuam përgjatë shtigjeve maramendëse drejt fshatit Hoshtevë në Zagoria, qarku fqinj.

Bëmë disa ndalesa për foto – dhe më pas zbritëm kodrën drejt një kishe fshati të shekullit XII, e cila strehon

disa nga afresket dhe ikonat më të ruajtura të Shqipërisë – të cilat i kanë mbijetuar disa luftërave, Perandorisë Osmane dhe diktaturës së Hoxhës.

U kthyem në shtëpinë e mysafirëve – Kristinës dhe Ladi Telos – për një tjetër pushim.

Hëngrëm në verandën e tyre, e cila ishte e zbukuruar me lule, pemë agrume dhe fole dallëndyshesh, asnjë zë nuk dëgjohet në horizont për kilometra të tëra.

Kristina e kishte shndërruar shtëpinë e saj në një shtëpi mysafirësh 12 vjet më parë.

Qëndrimi ynë i radhës ishte në një shtëpi fshati 120-vjeçare të restauruar me pamje nga lugina e Vjosës, ku rrjedh Vjosa, një nga lumenjtë e fundit të egër të Evropës.

Për të arritur atje, udhëtuam me makinë në një shteg shkëmbor, vetëm disa centimetra larg një pjerrësie të pjerrët në disa pika, por ia vlente munda. Shtëpia e familjes së Kristaq Cullufë – tani është shndërruar në një Monument Kulture të kategorisë së I. Pas rënies së komunizmit në vitin 1991, familja e Cullufes u kthye nga qyteti i afërt i Përmetit dhe nisi restaurimin e shtëpisë fshatare.

Në dhomën e gjumit në katin e parë ndodhej – një arkë prej druri që nuset shqiptare e mbushnin me gjëra për t'i marrë me vete në shtëpinë e tyre martesore.

Të nesërmen, udhëtuam drejt Liqenit

të Ohrit, ndalesa jonë e fundit. Por jo para se të argëtoheshim në Vjosë, duke bërë rafting në ujërat e kristalta dhe duke notuar në natyrë.

I shtrirë në kufirin me Maqedoninë e Veriut, Ohri i mbrojtur nga UNESCO është një nga liqenet më të vjetra të Evropës.

Ne qëndruam në fshatin e qetë të Linit, i cili është një destinacion turistik.

Dita jonë e fundit ishte aktive, duke ecur dhe duke lundruar me kajak në plazhe të izoluar me guralecë në mëngjes dhe pasdite duke përshkuar me biçikletë zonën e liqenit që i takon Shqipërisë.

Udhëtimi i këndshëm prej 12 millesh na çoi pranë tokave të mbjella dhe bunkerëve të mbuluar me bimësi.

Ndaluam në qytetin e Pogradecit, i cili ka një ndjesi të vërtetë bregdetare britanike: fëmijët qeshnin duke luajtur, aroma e karamelave dhe petullave përhapej në ajër dhe të moshuarit pinin cigare ndërsa luanin shah në shëtitore.

Pogradeci është një qytet turistik që ka gjetur ekuilibrin e duhur në turizëm – i gjallë, por i tejmbushur me vizitorë.

Nëse po kërkonit të përjetoni pushime autentike – me aventura në natyrë dhe trashëgimi kulturore – Shqipëria është vendi ideal.

Dotech

website

“**AKOMA NUK KENI NJË WEBSITE PËR BIZNESIN TUAJ?**”

Akoma nuk jeni regjistruar në Google?

Adresa e zyrave:

30 Avenons Road London E13 8HT

Tel: 020 7018 7929

Mob: 073 4066 5946

Mob: 078 5997 7545

The Albanian

**TRANSPORT
APOLLONIA**

**TRANSPORT
MAKINASH
ANGLI-SHQIPËRI**

00447429200952

**OFRON SHERBIME TRANSPORTI
MAKINA
MOTORCIKLETA
PJESË MAKINASH
MAKINERI BUJQËSORE
MOBILJE
FASADA XHAMI
DYER & DRITARE, MOBILIERI ETJ**

00355682948843

00355694031009

00447429200952

**TRANSPORT MALLRASH
ANGLI-SHQIPËRI
SHQIPËRI-ANGLI**

www.transportapollonia.co.uk

LUAN RAMA

Presidenti, Kryeministri dhe Parlamenti grek duhet t'i kërkojnë falje popullsisë shqiptare të Çamërisë për krimet e bëra!

Kryeministrit, zotit Micotaqis Zoti Kryeministër, do duhet të ngremë zërin e fuqishëm përsëri, siç bëri shkrimtari Emile Zola me artikullin e tij të famshëm “J'accuse!”, “Akuzoj”, një pamflet që tronditi politikën franceze në fillim të shekullit XX për të mbrojtur dinjitetin e një njeriu, të një hebriu të pafajshëm, kapitenit Alfred Drejfus ashtu si më pas gazetari i famshëm Albert Londres që denoncoi kampet barbare të punës së detyruar në Guajanën franceze.

Por sot unë ju akuzoj juve si kryetar i qeverisë greke, presidentin e Republikës së Greqisë dhe Parlamentin grek që gjatë 80 vjetëve shteti grek ka heshtur për masakrat e ushtrisë greke në Çamëri në vitet 1944-1945.

Ata jo vetëm kanë heshtur, por kanë bërë ç'është e mundur që çështja çame të mos përmendet, të heshtet, të harrohet dhe të mos flitet më kurrë për afro 3000 shqiptarët e pafajshëm të Çamërisë që u prenë dhe u vranë vetëm pse ishin çamë muslimanë, duke e spastruar kështu Epirin nga popullsia çame dhe duke i shpërngulur me dhunë dhe me forcën e armëve nga shtëpitë dhe tokat e tyre si banorë shumë shekullorë që ishin.

Arkivat shqiptare, greke, britanike, të OKB-së etj, ruajnë fotografi dhe dëshmi të atyre që i shpëtuan kosës së urrejtjes dhe barbarisë së kolonel Zervës etj. Arkivat britanike janë tashmë të hapura por ata që ishin dëshmitarë okularë nuk janë më. E megjithatë janë raportet e tyre fotografitë por që qeveria britanike nuk i bëri të njohura meqë ajo nuk kishte më marrëdhënie diplomatike me Shqipërinë komuniste.

Mjerisht, gjenerata të tëra të rinisë greke të pas luftës, nuk do ta njohnin historinë e vërtetë që ndodhi në Çamëri dhe kjo histori është okultuar gjer më sot. Por historia nuk mund të zhbëhet dhe as të jetë monedhë e presioneve politike ndaj fqinjit. Është i habitshëm dhe cinik ky qëndrim intransigjent i qeverisë greke që ende dhe sot, nëpërmjet presionesh politike, ekonomike etj, arrijnë ta mbysin zërin e së vërtetës aq sa dhe në tekstet shkollore të Republikës shqiptare emri Çamëri është zhdukur dhe nuk ekziston më.

Por si liderët politikë grekë ashtu dhe institucionet shqiptare harrojnë se presione dhe masa të tilla nuk mund ta shuajnë atë pjesë dramatike të historisë shqiptare siç ishte ajo e Çamërisë.

Çamët nuk kërkojnë sot as ndryshime kufijsh e as bashkime. Ata kërkojnë shtëpitë dhe gurët e tyre. Nëse disa të çmendur e bëjnë këtë, Greqia s'ka pse të ketë frikë dhe të vazhdojë kështu me politikën e Ligjit të Luftës e të Megalo-Idea-s.

Shqiptarët e duan Greqinë dhe kulturën greke, historinë e saj, atë histori të përbashkët në shekuj ku arvanitët

ISH-AMBASADORI LETËR QEVERISË GREKE: DUHET T'I KËRKONI FALJE POPULLSISË SHQIPTARE TË ÇAMËRISË PËR KRIMET E BËRA!

dhanë një nga kontributet më të mëdha historike tek populli fqinj, atë të kohës së Revolucionit grek për Pavarësi, kontribut që nuk e gjen në historinë e popujve të tjerë. Por ky nuk është vetëm faji i Greqisë, ky është dhe gabimi i politikës shqiptare që në kohën totalitare e më pas, me ndryshimet politike, ku në tranzicionin e vështirë drejt demokracisë dhe të së Drejtës, këta liderë politikë me naivitete mendonin se me integrimin e Shqipërisë në BE edhe kjo çështje do të kuptohej më mirë nga fqinji ynë shekullor grek. Presionet e tyre tashmë janë të njohura, të vazhdueshme por një miqësi e vërtetë, një bashkëpunim dhe një ardhmëri e përbashkët nuk mund të arrihen kur plaga e krimit të madh ka mbetur e hapur.

Historia njerëzore na mëson se ngjarjet e mëdha nuk harrohen, se një ditë e drejta do të dalë në dritë e do të triumfojë mbi frikën, interesat politike, elektorale, etj. Kryeministri, Presidenti dhe Parlamenti grek duhet të kenë kurajon që të kërkojnë pardon për masakrat dhe shfarosjen e shqiptarëve të Çamërisë.

Asnjë justifikim nuk vlen përballë krimit. Por nëse liderët politikë grekë nuk e dëgjojnë këtë thirrje dhe që shqiptarët të arrijnë t'i falin grekët, atëherë duhet që presidenti, kryeministri dhe Parlamenti shqiptar ta kërkojë këtë zyrtarisht si shtet sovran që është. Çamëria ashtu si dhe Kosova, kanë qenë e janë pjesë e historisë shekullore të Shqipërisë, histori që nuk mund ta gjymtohet, ta shkëpusësh pasi ajo është identitare gjer në ADN, është pjesë e trashëgimisë kombëtare, e gjuhës dhe kulturës, për çka shkruajnë diplomatë e historianë perëndimorë por dhe disa prej tyre grekë.

“Pardoni, – shkruante filozofi Paul Ricoeur, i cili është marrë gjërësisht mbi këtë çështje, mbi pardonin për krimet dhe kujtesën, – është një përgjigje për dhimbjen e pashmangëshme të kujtesës, pasi kujtesa

ka si funksion ruajtjen e plagëve dhe të padrejtësive të së kaluarës.

Në këtë kuptim, kujtesa dhe pardoni lejojnë të kuptohet krimi ndaj atyre që kanë vdekur”. Ricoeur e shikonte pardonin si një proces kolektiv për ti kapërcyer plagët historike dhe për të ndërtuar një paqe afatgjatë.

Qeveria greke duhet ti kthehet mësimëve të filozofit të madh evropian dhe të kuptojë atë çfarë ka ndodhur dhe se ç'duhet bërë në të ardhmen. Shumë liderë politikë të botës e kanë kërkuar pardonin për hir të një të ardhmeje të re. Madje dhe kisha franceze ka kërkuar falje për masakrat e ushtruara ndaj katarëve 800 vjet më parë.

Historia nuk harron kurrë. Presidenti francez Chirac më 1995 u kërko i hebrevje pardon për arrestimet dhe internimet në kampet naziste të Gjermanisë në vitet e Luftës së Dytë Botërore, kohë kur Francën e drejtoi kolaboracionisti i Hitlerit, mareshalli Peten.

Nuk ka shumë kohë kur dhe presidenti Macron kërko falje në emër të shtetit francez për masakrat e kryera në Algjeri gjatë kohës koloniale dhe lëvizjes algjeriane për pavarësi. Ai u kërko pardon gjithashtu “harki-ve”, këtyre dhjetra e dhjetra mijra algjerianë që u vunë në krah të ushtrisë franceze kundër vëllezërve të tyre. Së fundi, me vizitën në Madagaskar gjatë këtij viti, presidenti Macron kërko që të ngrihej një komision i përbashkët historianësh për të ndriçuar të vërtetën për masakrat e kryera atje nga ushtria franceze me ekzekutimin e mbretit malgash.

Ai kërko që të tregohet e vërteta, që “kujtesa dhe historia e pajtimi të bëhen një realitet”. Këtë gjë ai e ka kërkuar edhe për ngjarjet që kanë ndodhur në Kamerun, Senegal, Haiti.

Por të tjerë liderë të botës janë treguar demokratë dhe largpamës duke kërkuar pardon për ngjarje të rënda historike siç ishte dhe presidenti John Biden i cili kërko që falur amerikanëve të Amerikës, të cilët, veçanërisht fëmijët e tyre i mbyllën mizorisht në rezervatat e Arizonës nga fillimi i shekullit XIX gjer në vitet 1970. Në

vitin 2023 ishte presidenti gjerman Steinmeier që kërko pardon për masakrën e bërë në një fshat të Tanzanisë në vitet 1905-1907.

Pas Luftës së Dytë Botërore, ishte kancelari Adenauer që kërko pardon në emër të popullit dhe shtetit gjerman për krimet naziste që ndodhën në kohën e pushtetit hitlerian. Tridhjetë vjet më vonë presidenti kolumbian Juan Manuel Santos kërko ardon në emër të shtetit për masakrën e ushtrisë kolumbiane më 7 nëntor 1985 kundër Pallatit të Drejtësisë dhe vrasjeve të shumta.

Nga ana e Hollandës, qeveria holandeze i kërko pardon Indonezisë për masakrat e kryera nga holandezët në vitin 1947, dy vjet para pavarësisë së këtij vendi. Jo, historia nuk harron. E njëjta gjë ndodhi dhe me abolimin e apartejdit dhe fundin e regjimit racist në Afrikën e Jugut.

Me ardhjen në pushtet të nobeistit të Paqes Nelson Mandela u krijua komisioni “E vërteta dhe ripajtimi” (1996-1998) duke shmangur në këtë mënyrë hakmarrjet dhe një luftë të mundshme civile, duke i shërbyer është vendosjes së një paqeje civile.

Presidenti i atëhershëm De Klerk e liroi Mandelën nga burgu dhe kërko që falur për politikën e apartejdit dhe së bashku, në vitin 1993 u vlerësuan me çmimin Nobel të Paqes. Pardon nuk kërkojnë vetëm diktaturat, siç ka ndodhur me gjeneralët famëkeqë, Pinoçetin e Kilin dhe Franko në Spanjë etj. Stalini apo Putini asnjëherë nuk kanë kërkuar falje për masakrat abominale që kanë kryer.

Ndryshe është Greqia, një Republikë Demokratike dhe e së Drejtës. Ajo s' duhet të ketë frikë nga kërkimi i një pardoni, ajo duhet të ketë kurajo ta pranojë këtë dhe ta deklarojë hapur për ti shërbyer një të ardhmeje të përbashkët. Justifikimet se disa çamë na paskëshin qenë bahkëpunorë të fashizmit italian, në një kohë që në Greqi do të vendosej një qeveri kolaboracioni me nazistët hitleriane, ajo e jryeministrit Joanis Rallis (për çka nuk flitet) janë absurde dhe të kujtojnë politikën e “strucit”.

Kini kurajo ju president i Greqisë, ju

kryeministër Micotaqis, në një kohë kur në vizitën e parë në Shqipëri, ati juaj e pranoi që ekziston një “çështje çame” dhe se do diskutohej më pas. Por dosjen çame qeveria greke e fshehu dhe nuk e bëri publike.

Kini kurajo ju deputetë të Greqisë republikane dhe ngrijeni zërin tuaj mbi një histori turpi dhe krimi.

Qeveritarët grekë dhe shqiptarë duhet ta kuptojnë se “pardoni” lejon që ti rikthehet historisë së krimit me gjakftohtësi dhe me një optikë progresiste.

Ja pse filozofi Ricoeur shkruan se “Pardoni lejon të rishikohet dhe të ritregohen ndryshe historitë e së kaluarës”. Kështu ju do ti shërbeni një kauze paqedashëse, një kauze ripajtimi.

Unë që ju shkruaj e kam shëtitur Greqinë me pëllëmbë dhe kam shumë miq grekë.

Adhuroj Homerin, Sofokliun, Platonin, dua shumë shkrimtarët e mëdhenj grekë si Kazanzaqis, poetët si Ricos e Elitis, kompozitorët e mëdhenj si Teodoraqis, Haxhidhakis, Vangjelis, kineastët e aktoret si Kokojanis, Teo Angelopoulos, Melina Mërkuri e Irena Papa etj, si dhe korale të bukura bizantine greke.

Libra të mi janë botuar në Athinë dhe në Selanik në gjuhën greke.

Po kështu dhe tregime e shkrime për dashurinë mes shqiptarëve dhe grekëve.

Por Çamëria që pashë njëzet vjetët e fundit dhe ku nëna ime dhe motra e saj e kishin të ndaluar të ktheheshin në Filat të Çamërisë vetëm pse kishin lindur atje, më ka trishtuar shumë dhe gjithnjë kam menduar se si një vend i kulturës demokratike të atdheut të Sokratit, arrin që ti ndalojë të mbijetuarit e masakrës së madhe që të shohin shtëpitë e tyre që i kanë lënë pas të llahtaritur në atë kohë kur ishin fëmijë.

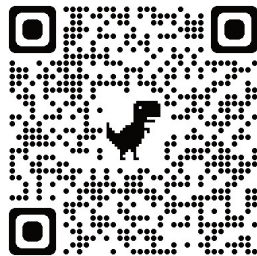
Ky është realiteti.

Vështroni qindra e qindra gërmadha që dergjen në qytezat e dikurshme çame dhe ku sot mbretërojnë vetëm murana dhe harqe të portave prej guri. Lexoni mirë historinë dhe pranoni krijimin e një komisioni mes historianëve shqiptarë dhe grekë në kuadrin e dy Akademive Shkencore.

Bota nuk arrin të shkojë të shohë deri aty ku janë dëshmitë prej guri që dinë të flasin. Por ky realitet në dimensionin nacional dhe internacional kërkon kurajo nga ana juaj dhe unë si mijra e mijra çamë të tjerë e ngre sot zërin që ju ta kuptoni se ka ardhur koha që ta pranoni krimin historik, për çka liderë të tjerë të së drejtës e të demokracisë në botë kanë patur guximin të kërkojnë pardon.

Dhe unë shpresoj në pardonin tuaj!

**Ish ambasador në Francë, Portugal dhe në Monaco, shkrimtar*

**NESE JU DUHET NJE DOKTOR
MOS HEZITONI TE VIZITONI
VAL CLINIC**

THE BEST MEDICAL CENTER

OUR SERVICES:

CARDIOLOGY

ENT

PAEDIATRICS

GYNAECOLOGY

DERMATOLOGY

INTERNAL MEDICINE

RADIOLOGY

PHYSIOTHERAPY

NEUROLOGY

SURGERY AND MINOR INJURY

UROLOGY

ENDOCRINOLOGY

GASTROENTEROLOGY

AESTHETIC MEDICINE

PODIATRY

FULL CHECK-UP

PSYCHOLOGY

PSYCHIATRY

DIAGNOSTICS:

ALL TYPE OF BLOOD TEST

AND SWABS AFTER

DOCTORS

CONSULTATION

**Pershendetje,
Dr. Arjola KURTI
dhe Dr.Val punojnë
në VAL Clinic që është një
klinikë në Londër me mjek/e
specialistë të gjithë
sherbimeve mjekesore.
Për çdo problem
na kontaktoni**

NA KONTAKTONI

**INFO@VALCLINIC.CO.UK
WWW.VALCLINIC.CO.UK**

**39 Frederick Road
Rainham RM13 8NJ
Tel: 01708701155
Mob: 07307595437**

#BreakingTheChains

Forest Gate Youth Club

Immigration advise

Sports & Dancing

Peer support

General info and support

Come Dine with Me

Join us
every Monday evening 6-9pm

📍 1 Woodford Road,
Forest Gate,
London, E7 0DH

☎ 07494974957

Shpresa Programme

Inspiring hope & change

ARMAND SHKULLAKU

Në vendin ku sot po digjen tonelata me plehra, Edi Rama uli deputetët duke u mburrur për kryeveprën e Rilindjes

Ndërsa Shqipëria po i “afrohet” me hapa gjigandë Bashkimit Europian, vetëm me Edin, shqiptarët janë të vetmit qytetarë në krejt Europën që bashkë me ajrin thithin edhe tymin kancerogjen të gjithëfarëlloj plehrash që digjen në fusha të hapura në të gjithë vendin.

Ata që prematuan se do ta pastrojnë Shqipërinë nga mbetjet që digjeshin rrugëve përgjatë 20 e kusur viteve (premtim i Edi Ramës më zë dhe figurë) sot e kanë mbuluar vendin me tymin dhe erën e tmerrshme, nga Vlora deri në Elbasan, por ama pasi kanë zhvatur gati gjysëm miliardë euro me projektin e vjedhjes së shekullit, atë të inceneratorëve.

Në vendin ku sot po digjen si në mesjetë tonelata me plehra, Edi Rama pati ulur deputetët e Rilindjes duke u mburrur për veprat e rralla që do inceronin mbetjet, do prodhonin energji dhe do e bënin Shqipërinë model të pastërtisë, pa qenë nevoja të ndiqnin strategjinë e BE për ricklimin e tyre.

Madje atëbotë, me vetëdije të plotë, kryeministri mashtronte përballë komisionit hetimor parlamentar, duke deklaruar se inceneratori i Tiranës kishte garancinë e kompanisë me nam ndërkombëtar, Paul Wurth. Në fakt, sot të gjithë e dinë se nami i vetëm i kësaj afere mbeti rekordi ndërkombëtar i grabitjes së qindra milionë eurove pa u inceneruar asnjë kilogramë mbetje.

Nuk ka simbol më të pamëshirshëm se sa tymi që mbuloi sot Elbasanin dhe rrethinat, për të nxjerrë cullak

MAL BERISHA

Dështimi i 43-të “Sui Generis” në Parlamentin e Kosovës.

Kosova është një prej atyre vendeve që historia e ka ndëshkuar më rëndë, duke e bërë atë një rast krejt të veçantë – SUI GENERIS – ndryshe nga çdo vend tjetër i Ballkanit dhe i Evropës. Por, nëse në të kaluarën ky fat ishte i imponuar nga të tjerët, sot, për fat të keq, Kosova po bëhet SUI GENERIS nga duart e veta, prej papërgjegjshmërisë politike që e ka kapluar.

SUI GENERIS NË HISTORI – NJË TRAGJEDI E IMPONUAR

■ Në Fushën e Kosovës, në tokën e saj, shqiptarët luftuan bashkë me të tjerët, por humbën... tani janë të tjerët ata që e “festojnë” këtë ngjarje. – SUI GENERIS !

■ Në rezistencën ndaj Perandorisë Osmane, kosovarët u sakrifikuan, por historia nuk i përmend aq sa meritojnë, edhe pse një pjesë e tyre mbetën ndër të krishterët më besnikë të Evropës Juglindore dhe i dhanë aq shumë krishtërim. – SUI GENERIS !

TYMI I ELBASANIT, SI SIMBOL I GRYKËSISË DHE PATURPSISË

grykësinë e një pushteti dhe paturpsinë e një sistemi që vjedhjen kërkoi ta shesë si zhvillim. Nën retë kancerogjenë që mbulojnë Shqipërinë e vitit 2025, madje Shqipërinë e samiteve famëmadhe, si mund të duket tani vrapimi i çmendur i Edi Ramës për të firmosur sa më parë projektin e inceneratorëve? Shpallja e gjendjes së emergjencës 10 vjet të shkuara pikërisht në Elbasan me arsyetimin se djegia e plehrave në land-

fill po helmonte qytetin?

Po vendimet rrufe të Këshillit të Ministrave, gara pa tender, bonusi pa u regjistruar ende kompania dhe monopoli i një biznesi miliardash dhuruar dykloërve anonimë, prestanome të kupolës së Rilindjes?

Të gjitha këto, nën dirigjimin e një njeriu që të cakton arkitekt të huaj edhe nëse ndërton shtëpinë tënde, por

që pati besim të dykloër për t’u dhënë qorrazi 430 milionë euro.

Djegia barbare e plehrave sot, nuk është vetëm dëshmia e një grabitje monumentale por edhe monumenti i atyre që patën guximin ta propagandojnë atë si një progres.

Pësëri nën retë e tymit që mbulojnë Elbasanin dhe Vlorën, si mund të tingëllojnë tani zërat entuziastë që

flasin për përparësitë e teknologjisë së incenerimit që po vihej në jetë falë vizionit të Edi Ramës?

Po ata që shpjegojnë se sa energji do të përfitonte Shqipëria kur dykloër të digjin mbetjet në Elbasan, Fier e Tiranë? Po ata që akuzonin opozitën dhe mediat kritike se po nxinin progresin e Shqipërisë europiane?

Sot, të gjithë thithim të njëjtin ajër. Edhe fëmijët fusin në mushkëritë e tyre grimcat e tmerrshme që prodhon djegia e plehrave në natyrë. Madje edhe fëmijët e heronjve të fëmijëve tanë, që kurrë nuk guxuan të gërvishnin sipërfaqen e një afere të frikshme që, pasi iu vodhi shqiptarëve qindra milionë euro, tani rrezikon t’i vjedhë edhe jetët.

Ndërkohë, në absurdin e një vendi “europian” që djeg plehrat në terren të hapur, ne do të vazhdojmë të dëgjojmë rrëfimet e netëve të propagandës verore.

Ato tregojnë se aftësia e liderit tonë është aq magjike sa BE do të na pranojë në gjirin e saj pa ia zënë tymi sytë. Tregojnë edhe se si po mahnisim botën me agriturizmet e prodhimet bio, pavarësisht ajrit ku rriten e ujit nga vaditen.

Pastaj do këndohen maldivet e Europës e lumenjtë e kulluar... Një parajsë e vërtetë, ku të sëmurët shtohen dhe të shëndoshët largohen./Lapsi.al

KOSOVA – SUI GENERIS NË HISTORI, SUI GENERIS NË ...?!

■ Në Lidhjen e Prizrenit, ata organizuan kryengritjet për bashkimin kombëtar, edhe vetë Lidhjen por vetë mbetën nën sundimin serbo-otoman. – SUI GENERIS !

■ Në Shpalljen e Pavarësisë së Shqipërisë, ishin ata që organizuan Kryengritjet e Mëdha të Veriut në vitet 1911–1912, por kur erdhi dita e fitores, “mbërritën me vonesë” në

Vlorë dhe për vete mbetën jashtë kufijve të Shqipërisë. – SUI GENERIS !

■ Me formimin e dy mbretërve ballkanike, asaj serbo-kroato-slllovene dhe asaj shqiptare, ata mbetën nën sundimin e të parës, pa pasur asnjë lidhje kulturore, etnike apo historike me të. – SUI GENERIS !

■ Në Luftën e Dytë Botërore, ata bashkëpunuan për çlirimin nga naz-

izmi dhe për bashkimin kombëtar, por u tradhtuan, u lanë jashtë atdheut dhe mijëra patriotë e luftëtarë iu dorëzuan shovinistëve serbë dhe titistëve në Tivar. – SUI GENERIS !

■ Në vitet 1968, 1981 dhe 1989, ishin të parët që u ngritën kundër komunizmit në tërë lindjen komuniste si dhe dhe shovinizmit serb – SUI GENERIS !

■ Në vitin 1989, nën një regjim të dy-

fishtë shtypës – komunist dhe serbomad – Kosova krijoi opozitën e parë demokratike në Evropën Lindore. – SUI GENERIS !

■ Përballë dhunës barbare serbe, një popull pa armë organizoi një rezistencë paqësore, të udhëhequr nga një burrë i vogël në trup, por i madh në shpirt – Ibrahim Rugova. – SUI GENERIS !

■ Në vitin 1999, shqiptarët e Kosovës përjetuan eksodin më të madh në Evropën moderne dhe, për herë të parë në historinë botërore, NATO ndërhyri për të mbrojtur një popull që nuk ishte pjesë e ndonjë shteti anëtar të saj – një veprim unik në historinë ndërkombëtare. – SUI GENERIS !

një SUI GENERIS që shqiptarët e Kosovës nuk e zgjedhën vetë, por e pësuan me gjak, lot dhe sakrificë. SOT, NJË TJETËR SUI GENERIS – POR KËTË HERË, I VETËSHKAKTUAR!

Pas gjithë këtyre sakrificave, çfarë ndodh sot në Kosovë?

■ Dështojnë 43 herë për të konstituar Kuvendin.

■ Shkelin mbi votën e popullit që i zgjedhi.

■ E zhvlerësojnë institucionin më të lartë të demokracisë – Parlamentin.

■ E bëjnë Kosovën SUI GENERIS, jo për heroizëm e qëndresë, por për dështim politik dhe institucional.

Ky SUI GENERIS i sotëm nuk është më një fat i imponuar nga armiq të historikë.

Ky SUI GENERIS është një produkt i ambicieve të vogla, i vënies së interesave vetjake dhe partiake mbi ato të popullit që i ka votuar, i mungesës së ndërgjegjes kombëtare.

Në të ardhmen, ky dështim SUI GENERIS do të shërbejë si shembulli SUI GENERIS për studimet SUI GENERIS të politologëve SUI GENERIS....

BLERINA HOXHA

Shqipëria po përjeton një cikël paradoksal dhe të rrezikshëm të emigracionit. Edhe pse vendi ka gjithnjë e më pak të rinj, ata po largohen me intensitet më të lartë vitet e fundit.

Shqipëria po hyn në një cikël të shpejtë boshatisjeje. Teksa popullsia e re në moshë është në rënie të shpejtë, në anën tjetër, emigracioni i të rinjve po përforcohet më tej, në vend që të ulet. Popullsia në grupmoshën 0 – 29 vjeç ishte rreth 1 milionë e 365 mijë persona në vitin 2011, por në 2024 ra në 764 mijë persona, me tkurrje 44%.

Në anën tjetër, nga viti 2015 deri në 2020, emigracioni neto (ikjet minus ardhjet) ishte rreth -16 mijë persona në vit, 80% e tyre të rinj, ndërsa nga 2020 – 2025 ky tregues është mesatarisht -34,5 mijë në vit. Emigracioni i të rinjve është rritur më shumë se dyfishi pas pandemisë, teksa asnjë politikë nuk po arrin ta ndalë zbrazjen që po gërryen nga rrënjët ekonominë dhe të ardhmen. Si po ndikon emigracioni në ekonomi, prodhime dhe çmime dhe çfarë këshillojnë ekspertët

Shqipëria po përjeton një cikël paradoksal dhe të rrezikshëm të emigracionit. Edhe pse vendi ka gjithnjë e më pak të rinj, ata po largohen me intensitet më të lartë vitet e fundit. Këto zhvillime po krijojnë një cikël vicioz me rënie të popullsisë, rritje emigrimi dhe përrshpejtim të rënies së popullsisë.

Popullsia në grupmoshën 0 – 29 vjeç ishte rreth 1 milionë e 365 mijë persona në vitin 2011, por më 2024 ishin vetëm 764 mijë persona në këtë grupmoshë, me tkurrje 44%. Nga viti 2015 deri në 2020, emigracioni neto (ikjet minus ardhjet) ishte rreth -16 mijë persona në vit, sipas INSTAT.

Pjesa më e madhe e tyre janë të rinj. Emigracioni neto negativ u përkeqësua pas pandemisë. Në vitin 2021, emigracioni neto ishte negativ me -32,000, po kaq edhe në 2022. Në vitin 2023 arriti në -43,7 mijë dhe më 2024 mbi 28,8 mijë.

Të dhënat e fundit të Eurostat bënë të ditur se në vitin 2023 u dhanë rreth 75 mijë leje qëndrimi për shtetasit shqiptarë nga vendet e BE-së. Një vit më parë ishin dhënë 79.2 mijë leje qëndrimi për herë të parë. Këto janë nivelet më të larta që nga 2010-a, duke treguar për një përrshpejtim të ritmeve të emigracionit pas pandemisë.

Në 2022-2023 janë dhënë gjithsej 154 mijë leje qëndrimi për herë të parë. Duke qenë se një pjesë e madhe e të ikurve janë me kontrata pune, sidomos në shtete si Gjermania, dhënia e lejeve është më e shpejtë sesa dikur, kur shtetasit shqiptarë hynin në vendet e BE-së pa dokumente.

Grupmosha 18–34 vjeç përbënte rreth 80% të emigrantëve të rinj shqiptarë, sipas Eurostat. Të dhënat tregojnë se shkalla e emigracionit për frymë është rritur, jo vetëm në shifra absolute, por

edhe në përqindje të popullsisë aktive.

Shqipëria është në një fazë ku grupi i të rinjve po tkurret me shpejtësi dhe nga ana tjetër, ata që kanë mbetur janë gjithnjë e më shumë të motivuar për të ikur. Ilir Gëdeshi, profesor i cili prej vitesh studion zhvillimet demografike në vend, thotë se në afat të gjatë, emigracioni në numër do të ulet për shkak se do të ketë më pak njerëz për të ikur, por në krahasim me popullsinë e mbetur, flukset janë shumë të larta.

Sipas tij, pa ndërhyrje të menjëherëshme në formë politikash gjithëpërfshirëse që frenojnë ikjet dhe nxisin kthimet, vendi rrezikon një krizë strukturore afatgjatë të forcës punëtore, produktivitetit dhe sistemit të pensione.

Sot nuk ikin vetëm të rinjtë e papunë apo pa perspektivë si para një dekade, por ikin studentët më të mirë, profesionistët e rinj të shëndetësisë, IT-së dhe zanatçinjtë të kualifikuar. Pandemia intensifikoi ndjenjën e pasigurisë dhe e bëri më të dukshme pabarazinë sociale dhe mungesën e perspektivës.

Nga ana tjetër, programet e BE-së (si punësimi sezonal, vizat studentore, marrëveshja me Gjermaninë) kanë hapur më shumë rrugë të ligjshme. Emigracioni lartë ka krijuar edhe efekt psikologjik. Të rinjtë ndihen të paktë në një shoqëri të plakur e të zbratur dhe janë më motivuar për t'u larguar.

Efektet në tregun e punës dhe në çmime

Forca aktive e punës (pjesa që punon ose kërkon punë) ka rënë, dhe nga ana tjetër, numri i vendeve të lira të punës është rritur. Në pesë vitet e fundit, bizneset raportojnë mungesa të mëdha me punonjës në bujqësi, ndërtim, turizëm, shërbime, tregti, etj. Bizneset raportojnë vështirësi në rekrutim, jo vetëm për arsye pagash, por sepse nuk ka kandidatë.

Emigracioni ka krijuar një hendek demografik në tregun e punës, që nuk mbushet as me rritje pagash dhe as me trajnime të shkurtra.

Të dhënat zyrtare tregojnë se mbi 53% e të punësuarve në bujqësi janë mbi moshën 50 vjeç dhe të rinjtë nuk e trashëgojnë punën. Rënia e forcës punëtore ka çuar në ulje të sipërfaqeve të mbjella, sidomos në fruta-perime në fermat familjare dhe rritje të varësisë nga importet ushqimore.

Të dhënat e INSTAT tregojnë që deficitit tregtar në ushqime është rritur me 23% që prej 2020-s. Ulja e prodhimit vendas ka krijuar mungesa relative në treg. Importet zëvendësuese janë më të shtrenjta. Prodhuesit vendas përballen me kosto më të larta për punonjësit, ndërsa produktiviteti bie.

Në vitin 2024, Shqipëria u rendit për herë të parë mbi mesataren e BE-së për çmimet e ushqimeve (102.4% e mesatares së BE-së sipas Eurostat). Në 2023, çmimet e ushqimeve ishin sa 89,8% të mesatares së BE-së, nga 66,8% në 2014.

Ndërkohë, PBB për frymë në Shqipëri mbetet vetëm 35% e mesatares së BE-së. Konsumatorët paguajnë shumë më tepër për mallra bazë (ushqim, transport, energji). Studimet e FMN-së tregojnë se emigracioni e përrshpejton rritjen e çmimeve, sepse ul ofertën dhe shtrembëron ekuilibrin prodhim–konsum.

Emigracioni zvogëlon ofertën e brendshme, si në rastin tonë, ndërsa konsumi po rritet nga vizitorët e huaj gjithnjë e më të shumtë në numër. Këto zhvillime kanë rritur varësinë nga importet e kushtueshme dhe ulur konkurrencën lokale, pasi bizneset e mbetura dominojnë tregun.

Nga 2015–2025, indeksi i çmimeve për ushqimet dhe pijet joalkoolike u rrit me 67 %, duke u renditur në vend të 10-të ndër 40 vende europiane. Prodhuesit vendas përballen me kosto të larta inputesh, teksa mungojnë subvencionet për bujqësinë.

Kjo i detyron prodhuesit vendas të rrisin çmimet e produkteve, duke dobësuar konkurrencën e brendshme

ndaj mallrave të importuara. Prodhimi bujqësor ra me 1.1% më 2024 nga -1.8 më 2023.

Në sektorin e bujqësisë ishin të punësuar 32.2% të totalit të punonjësve. Të dhëna më të detajuara tregojnë se bujqësia është në trajektore rënës kryesisht për shkak të zhvillimeve negative në fermat familjare, ku ka një tkurrje të fortë të sektorit të blegtorisë.

Në dekadën e fundit, numri i kafshëve për qumësht dhe mish gati është përgjysmuar prej falimentit të fermave të vogla. Rënia e popullsisë në fshatra dhe plakja e saj ka bërë që fermat e vogla familjare me kafshë të shuhen. Për të njëjtat arsye ka rënë edhe prodhimi bujqësor në fushë.

Fermat familjare për vetëkonsum janë në faliment të vazhdueshëm nga pakësimi dhe plakja e popullsisë në fshat. Prodhimi bujqësor po organizohet në formë biznesesh me serra për eksport. Për shkak të këtij tranzicioni, tani fermerët që prodhonin për vetëkonsum janë kthyer në konsumatorë që nxisin rritjen e importeve të prodhimeve bujqësore nga jashtë.

Në bashkitë e vogla, pothuajse nuk ka më tregje fshatarësh. Familjet shqiptare lënë 39,7% të buxhetit të tyre për ushqime, krahasuar me mesataren europiane prej vetëm 13%./ Monitor

SONILA MEÇO

Në një reportazh shterues, gazetarja e njohur Lindita Çela e kthen vëmendjen nga përpjekja e sforcuar e “spektaklit” qeveritar në Theth tek zhvatja e pronave në Ksamil; nga ana e dukshme e tradhëtisë së Thethit tek ana e errët e “Maldiveve të Evropës”.

Çela fакton se si është tjetërsuar pasuria publike në një nga zonat më të lakmuara bregdetare të Shqipërisë, përmes dokumenteve të falsifikuara, vendimeve të dyshimta gjyqësore dhe një shteti të dorëzuar tek krimi i organizuar. Qyteza e dikurshme është sot një makth për të gjithë: një vend ku krimi i organizuar dhe interesat politike kanë lënë vulën e tyre të shëmtisë. Por në Ksamil nuk ka ende asnjë plan në skaletën e “Redaktorit” për ndërhyrje, sa kohë Thethi në veri përmbush e tejkalon nevojat emergjente të propagandës: diversion në narrativën publike që po mbushej me tymin toksik të El-basanit, hetimet e munguara për inceneratorët, raportet ndërkom-bëtare për masakrën zgjedhore.

Strategjia është e njohur:

Zbulohet korrupsioni i radhës? Shemb një kafene.
Del një emër i ri nga SPAK?
Hidhe një lokal në erë.
Fryhet pak drejtësia?
Spastro Thethin.
Krijو tym. Hiq si reformator.
Mbyll qarkun e gënjeshtres.
Dhe për ta plotësuar gjer në skaj e sinqerisht arsyen e pyetjes “pse tani e pse në Theth” le ta themi troç se Rama e bën këtë tani dhe atje sepse tani dhe atje mundet. Ka marrë

mandatin. Fuqishëm. Me 83 ulëse në kuvend. Ka kontroll të gjerë institucional. Ka popull që do të mashtrohet më shumë se një herë. Ka median të blerë ose të trembur. Ndaj koha për të shembur është gjithmonë tani.

Por ky është edhe rasti i dështimit kolektiv: kur banori voton atë që i jep fjalën dhe mandej i shemb shtëpinë, kemi jo thjesht abuzim pushteti, por edhe mungesë kujtese kolektive. Dhe mungesa e memorjes është terreni më pjellor për sundimin arbitrar. T’i marrim me radhë:

Kryeministri ka zgjedhur sërish të flasë me pathos për Thethin, duke denoncuar me emra, me tone të larta dhe me retorikë puritane ndërtimet që, sipas tij, cenojnë zemrën e kësaj zone magjike. Dhe ndërsa ngazëllet me shkatërrimin e “fshatit turistik të kriminelit”, në Theth, aty ku guri dhe qetësia malore i kanë rezistuar shekujve, zbresin fadromat e shtetit në kulmin e sezonit turistik. Atëherë kur banorët rreken të ruajnë një ekonomi të brishtë me mjete modeste: dhoma për turistë, han, kafe, strehë mikpritjeje. Krijë papritur për shtetin, këto janë “ndërtime pa leje” që duhen shembur menjëherë. Në emër të ligjit. Por në raportin midis shtetit dhe qytetarit, një nga parimet themelore të së drejtës administrative është siguria juridike, pra e drejta e individit për të vepruar mbi bazën e pritshmërive të arsyeshme që buro-

jnë nga sjellja e vet shtetit.

Gjatë fushatës për mandatin e katërt, Edi Rama vizitoi Thethin dhe u shpreh qartazi: ndërtimet e banorëve do të legalizoheshin, gjobat do të faleshin dhe shteti do të investonte në infrastrukturë për të mbështetur turizmin vendas. Banorët u nxitën publikisht të investonin në tokat e tyre të trashëguara dhe të zhvillonin kapacitetet mikpritëse.

Kur një autoritet i lartë i shtetit fton qytetarët të ndërtojnë në tokën e tyre, u garanton falje gjobash dhe mbështetje infrastrukturore, kjo përbën një deklaratë vullneti që krijon besim të ligjshëm tek individit. Ky është parimi i besimit legjitim, një nocion i mbrojtur jo vetëm në sistemet moderne të së drejtës, por edhe nga jurisprudenca e Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut. Ndëshkimi i banorëve tani përbën cënim të rëndë të këtij parimi. Shteti

e proporcional dhe me të drejtën për një proces të rregullt.

Nëse vërtet qëllimi ishte vendosja e rregullit në Theth, kishte mënyra shumë më të arsyeshme: legalizim me kushte, përfshirje në një plan zhvillimi, bashkëpunim për ruajtjen e identitetit arkitektonik, apo dëmshpërblim për investimet e bëra mbi premtimin publik. Por nuk u ndoq asnjë prej këtyre rrugëve, sepse qëllimi nuk ishte as zbatimi i ligjit, as mbrojtja e natyrës. E njëjta skemë në bregdet. U ndër-tuan lokale, veranda, tenda, vite me radhë, përmes një marrëveshjeje të heshtur: “bë sikur s’dëgjon, se do të lë të jetosh.” Dhe me të mbaruar zgjedhjet: “vdís!”

Pyetja thelbësore nuk mund të jetë: a është e ligjshme ajo që po ndodh në Theth? Por pse zbatimi i ligjit fillon gjithmonë aty ku mbaron interesi i pushtetit? P.sh. të fyen logjikën mospërputhja

nuk mund të shpallë se do të legalizojë, të nxisë investime e mandej pa asnjë paralajmërim, të përdorë fadromat për të shkatërruar rezultatet e atij veprimi. Unë nuk jam juriste, por çdo qytetar i mir-informuar e di se kjo është sjellje arbitrare e administratës, që bie ndesh edhe me nenin 17 të Kushtetutës: ndalimi i ndërhyrjes në pronë pa shkak të ligjshëm

e trajtimit ligjor midis Thethit dhe Ksamilit siç fакton gazetarja e njohur Lindita Çela, apo Thethit e Tiranës. Nëse në Theth ndëshkimi është i menjëhershëm dhe pa rrugëzgjidhje, në Tiranë ndërtimet pa leje legalizohen me vendime “ad hoc”, kthehen në “projekte strategjike” apo përfshihen në plane zhvillimi post factum. Kulla mbi park, kullë mbi shkollë, kullë mbi stadium, kullë mbi liqen dhe më ironikja është se në kryeqytet ndodh masakra më e madhe urbane, por pushteti s’e quan krim. Në Theth po.

Andaj pyetja e duhur nuk është pse ndodhi, por pse vijojmë ta pranojmë?

Sepse qytetari shqiptar ka ndërtuar një marrëdhënie toksike me shtetin, kërkon favor, jo të drejtë.

Ndaj edhe kur e gënjejnë, i voton sërish.

Ndaj edhe kur i shembin shtëpinë, pret ndoshta ta ngrejë nesër me një takim me patronazhistin.

Askush nuk mbron ndërtimin pa leje në zonë të mbrojtur. Askush. Por shteti këtë parim duhet ta ruajë si për të fortin edhe të dobëtin. Sepse përndryshe nuk është garant i rendit, por administratori i kontrollit. Dhe qytetari që ende e beson se një fjalë e dhënë nga pushteti ka vlerë, nuk është i pafajshëm.

Prej vitesh Rama ka ndërtuar të njëjtën skemë: premtion përpara zgjedhjeve, godet pas tyre. Flet butë në pranverë, shemb me fadromë në korrik. Sepse në këtë vend, fadromën nuk e sjell vetëm shteti. E voton qytetari dhe e çertifikon (pa)drejtësia.

SHQIPËRIA, SI LABORATOR I MIGRACIONIT

Ilir Gëdeshi dhe Russell King prej dekadash merren me studime demografike kryesisht me fokus emigracionin dhe rikthime si në popullsinë e përgjithshme ashtu edhe në emigracionin e trurit. Për King, profesor në Universitetin Sussex në Britani, Shqipëria është kthyer në një rast studimor unik për fenomenin e emigrimit masiv.

Pas dekadash izolimi, shqiptarët u përfshinë në një valë të pandalshme emigrimi, të nxitur nga kriza ekonomike, mungesa e perspektivës dhe dëshira për një jetë më të mirë.

Kjo e ka bërë vendin tonë një “laborator” ideal për studiuesit e migracionit, të cilët kanë mundësi të vërejnë forma të ndryshme si emigrimi ekonomik nëpërmjet azilit “brain drain”, migracioni martesor, kthimet e pjesshme dhe lëvizjet e brendshme drejt qendrave urbane.

Gëdeshi tha se shkaqet mbizotëruese të emigrimit aktualisht mbeten kryesisht ekonomike, varfëri, papunësi dhe pagat më të larta jashtë vendit. Por gjithashtu po ndikojnë gjithnjë e më shumë faktorë kulturorë dhe shoqërorë si mungesa e besimit në institucionet, korrupsioni dhe dëshira për “një jetë normale”.

Profilet e emigrantëve janë të ndryshme, nga punëtorë me pak kualifikim, te profesionistë të arsimuar, studentë dhe azilkërkues. Përqindja e “brain drain” është rritur ndjeshëm, rreth 40% e emigrimit në periudhën 2012–2019 përbëhej nga të rinj të diplomuar.

Studiuesit pohojnë se emigracioni shqiptar ka evoluar nga punëtorët e krahut drejt shtresave më të kuali-

fikuara dhe të reja. Gjermania, SHBA dhe Britania janë bërë destinacionet më të preferuara, në vend të Italisë dhe Greqisë.

Gjithashtu është rritur dëshira për arsim dhe trajnim jashtë vendit, sidomos në radhët e të rinjve 18–40 vjeç.

Nga një këndvështrim, studiuesit kanë vënë re se në njëfarë mënyre emigracioni ul tensionet sociale dhe papunësinë dhe rrit rezervat valore nëpërmjet remitancave.

Por sipas tyre, efektet negative janë shumë herë më të mëdha. Emigrimi po ndikon në thellimin e pabarazive rajonale dhe sociale. Vetëm një pjesë e vogël e emigrantëve kthehen në Shqipëri. Kthimet janë më të zakonshme në rastin e azilkërkuesve të refuzuar apo të prekur nga krizat në vendet pritëse.

Ndërkohë, shumica që jetojnë jashtë mbajnë lidhje të forta me Shqipërinë, por nuk planifikojnë kthim për shkak të mungesës së kushteve të favorshme. Sondazhet tregojnë se vetëm 17% e diasporës shkencore dhe 15% e mjekëve duan të kthehen.

Shumica përmendin si pengesa mungesën e stabilitetit politik dhe ekonomik, korrupsionin, mungesën e meritokracisë dhe infrastrukturën e dobët.

Ata që kthehen shpesh ndihen si të huaj në vendin e tyre. Studiuesit kanë vënë re se Shqipëria perceptohet si më individualiste dhe më pak komunitare se më parë. Të kthyerit përballen me korrupsion, burokraci, informalitet dhe sfida për të ndërtuar biznese, ndërkohë që zonat rurale boshatisen e Tirana

mbingarkohet nga ndërtimet.

Gëdeshi tha se zgjidhjet kërkojnë reforma të thella dhe strategji të synuara. Ndër më kryesoret është rritja e nivelit ekonomik dhe e cilësisë së punës, rritja e besimit tek institucionet dhe lufta kundër korrupsionit.

Ata rekomandojnë politika aktive për kthimin e të kualifikuarve, duke krijuar databaza të specializuara që mundësojnë lidhje me tregun vendas. Studiuesit mendojnë se, perspektiva për kthim masiv mbetet e ulët për sa kohë mungojnë reformat reale dhe çmimet rriten më shpejt se pagat. Nëse Shqipëria synon të kalojë nga eksodi në rikthim, ky ndryshim kërkon më shumë se thjesht politika, kërkon besim të rifituar në të ardhmen e vendit./ Monitor

DAUT DAUTI

Libri udhëpërshkrues ‘Stambolli’ (Constantinople), i botuar më 1877, nga autori italian, Edmondo De Amicis, është ndër veprat më të lexuara të këtij lloji.

De Amicis në Itali njihet më shumë për shkak të një libri tjetër, të quajtur ‘Cuore’ (Zemra), që janë shënime të një djaloshi, vepër që ka ndikuar në ndërtimin kulturor e letrar të rinisë italiane.

Libri ‘Stambolli’ është i veçantë edhe për shkak se parathënie e botimit (kush e di për të satën herë) në anglisht në vitin 2005, e ka shkruar Umberto Eco.

Në këtë parathënie, Eco, duke e shqyrtuar librin, e vë në përdorim semantikën. Eco i numëron udhëpërshkruesit para De Amicisit, që e kanë vizituar Stambollin. Jo vetëm shkrimtarët, por edhe piktorët.

Stambolli në mendjen e intelektualit evropian gjithmonë ka zënë vend të rëndësishëm. Që nga koha e Bellinit (në shek. XV kur qëndroi disa vite në Stamboll), sidomos gjatë shek. XVIII dhe XIX, ky qytet ishte popullarizuar aq shumë, sa që disa piktorë, edhe pse nuk e vizitonin, por nga etja për ekzotikën dhe Lindjen, e pikturonin në mënyrë të imagjinuar.

Mahnitja me Stambollin nuk ka qenë

vetëm pamja nga jashtë, por edhe brendia që kanë krijuar gjithë ato etni apo kombe me shumë religjione, që kanë jetuar e gjallëruar në paqe në këtë qytet. Gjithë ato gjuhë dhe veshje të ndryshme, të shqiptarëve, grekëve, turqve, armenëve, arabëve, ballkanasve, kaukazëve, etj., që krijojnë pamje kolorite dhe që qyteti i mbante në gjirin e vet pa ndonjë problem.

Eco i krahason dhe i spjegon fjalët dhe shprehjet figurative që janë përdorur në përshkrimin e Stambollit. Poashtu, edhe ndjenjat e autorëve në momentet kur në sipërfaqe dhe para syve të tyre janë shfaqur minaret, kullat, kupolat, ndërtesat publike, kiosqet, shtëpitë dhe labirinthe e rrugëve të këtij qyteti legjendar.

Si u janë dukur këto gjëra dhe cilat kanë qenë ndjenjat që janë shënuar në letër apo pëllhurë? Pastaj, Eco i krahason këto përshtypje me të tija kur e kishte vizituar këtë qytet.

Momentet e pamjeve të para të Stam-

STAMBOLLI
QYTETI I UMBERTO ECOS

bollit kanë krijuar pothuaj zhanër të veçantë shkrimi pasi që të gjithë merren me këtë mahnitje, sa që krijohet edhe një imazh i veçantë fotografik dhe filmik.

Eco i ndanë qytetet në dy grupe. Në grupin e pare bëjnë pjesë qytetet që nga jashtë nuk kanë pamje, siç janë Parisi e Londra, kurse në të dytin bëjnë pjesë qytetet që kanë pamje sikur Stambolli dhe Nju Jorku. Pamja nga jashtë është shumë e rëndësishme, sidomos nëse është e bukur.

Për ta shpjeguar madhësinë e Stambollit, Eco e sjell tregimin e Borgesit (Tregimi i luftëtarit dhe i burgosuri). Këtu bëhet fjalë për një barbar i quajtur Droctulft, i cili me luftëtarët e fisit të tij mbërrinë para mureve të Ravenës për ta okupuar dhe shkatërruar. Droctulft vjen nga malet dhe është i egër, por inteligjent. Kur e sheh qytetin dhe sa më shumë që i afrohet, aq më shumë mahnitet. Prandaj, vendosë që të vdesë duke e mbrojtur. Dmth pamja e qytetit e shndërron

nga okupues në mbrojtës. Eco bënë me dije se këtë efekt e krijon edhe Stambolli.

Kur Eco e viziton Stambollin, duke e patur parasysh librin e De Amicis, shkruan: “Kur hipa në maje të kullës së Gallatës, disa orë pasi mbërrina, e pashë qytetin në mbrëmje. Kur iu afrova, duke vozitur gjatë bregut të Bosforit, madje edhe duke e vështruar nga urat ku kalohet në Bririn e Artë, ndjeva diçka që e kishte ndjerë edhe De Amicis.

Megjithatë, përshkrimet e udhëtarëve për qytetet mund të ndihmojnë deri në një masë. Unë vërtetë nuk mund të pretendoj se duke ecur mbi Urën e Gallatës kam parë atë që e kishte parë De Amicis: dy lumenj të pafund të njerëzve duke ecur në drejtime të kundërta që nga agu e deri në muzg ... Vërtetë De Amicis i ka parë gjithë këta njerëz, të gjithë së bashku, apo ndoshta i ka menduar për të krijuar kolazh të pamjeve të ndryshme e në vende të ndryshme? Sidoqoftë, më duhet t’i lë anash shënimet e tjerëve për Stambollin dhe të zbuloj se këtë qytet mund ta quaj si timin”.

ARMAND SHKULLAKU

Një furtunë tre ditore në gotë, që fanepset sa herë që Erion Veliaj shpreson për ndryshimin e masës së arrestit, ka prodhuar një situatë komike, sidomos në disa studio televizive, ku media dhe mediatikë të pushtetit ankohen e thërrasin se drejtësia e re, e veçanërisht SPAK, kontrollohen politikisht nga... opozita.

Sipas tyre, këto organe kanë frikë kur bërtet Berisha dhe i lirojnë dhëndrrin dhe nuk pyesin për Edi Ramën kur i arrestojnë të vetët.

Kjo tezë, sa qesharake aq edhe haluçinante, pas vendimit të djeshëm të Gjykatës së Lartë për Erion Velinë, rrëshkiti drejt përcartjes totale ndërsa rasti i këtij të fundit u servir si diktat i Dumanit mbi mazhorancën, standart i dyfishtë i SPAK- i ashpër me rilindjen dhe tolerant me opozitën- e deri si shenjë e qartë e dështimit të reformës në drejtësi.

Që SPAK ashtu si dhe organet e tjera të drejtësisë së re, janë të kontrolluara dhe të dirigjuara politikisht, ky tashmë është një fakt evident. Madje edhe në rastin e Erion Velisë.

Por situata komike e përmendur më lart nuk buron nga ky fakt, por nga absurdi ku gjendet të ngërthyer mbro-

jtësit e kryetarit të burgosur të bashkisë. Ata janë edhe me Erionin por edhe me Edi Ramën.

Në pamundësi për të shqiptuar të vërtetën e thjeshtë se SPAK kontrollohet politikisht nga njeriu që ka në dorë gjithë pushtetet në Shqipëri, ata kanë zbuluar se “heronjtë e fëmijëve tanë” kanë frikë kur shan Sali Berisha.

Me shumë gjasë, pjesa dërrmuese e propagandistëve të rilindjes që artikulojnë këtë tezë nuk i besojnë as vetë. Dikush nga një lloj detyrimi moral ndaj Velisë e dikush nga shpresa e rikthimit të tij në detyrë e për pasojë edhe e pagesave të lehta, duhet të thonë diçka në mbrojtje të tij.

Dhe e vetmja gjetje, që edhe Veliajt t’i shërbehet sa mundet edhe Rama mos lëndohet, është kjo e kontrollit politik të Berishës mbi drejtësinë e re.

Gjendja nuk është aspak e mirë dhe bëhet edhe më shumë qesharake, kur

ata që pretendojnë këtë ndikim të Berishës mbi SPAK, gjykatat speciale e deri Gjykatën e Lartë nuk thanë asnjë fjalë kur të gjitha këto instanca shkelën hapur kushtetutën duke marrë masë ndalimi ndaj kreut të opozitës pa miratimin e Kuvendit.

As kur ai u privua nga e drejta bazë e një të zgjedhuri për të qenë në Kuvend, i izoluar për një vit rresht në arrest shtëpie.

Për kontroll politik të drejtësisë nuk u fol as kur një deputet u dënua me burg se denoncoi vëllain trafikant të një ministri të rilindjes. Dashnorët e drejtësisë së pavarur nuk u ndjenë as kur u tërhoq zvarrë e u plas në qeli ish kryeministri dhe ish presidenti, i dyshuar për krime të ndodhura mbi një dekadë më parë. Madje për shumë prej tyre ishte normale që për skandalin e patronazhistëve, SPAK të sulej në zyrat e kolegëve të tyre dhe jo në ato të partisë së kryeminsitrit.

Më paradoksale tingëllon teoria e

ndikimit apo kompleksimit të SPAK nga Berisha, kur ata që e artikulojnë, madje edhe vetë Veliaj, deri para arrestimit kishin vetëm një shqetësim: a do e lëshonte Rama delfinin e tij apo jo?

Pra ishin të bindur se fati i tij varej vetëm nga vullneti i Edi Ramës dhe jo nga presioni i opozitës, me të cilën talleshin sa herë protestonte para Bashkisë. SPAK e mori në “dorëzim” Velinë, vetëm pasi lideri maksimal e zhveshi nga fuqia politike, e retushoi nga fotografitë publike dhe i hoqi mbështetjen mediatike.

Fakt është që për Velinë, ajo furtuna tre ditore ndodh vetëm në mediat e kategorisë së dytë, që në pamundësi për të qenë lojtarë në fushën e madhe, janë kënaqur deri dje me lopën e Bashkisë. Mediat e mëdha e trajtuan rastin Veliaj thjesht si lajm të kronikës, duke e ditur se një kurban i tillë nuk shkon pa “leje nga lart”.

Loja e vërtetë e kontrollit mbi SPAK

nuk ka të bëjë me fatin personal të Velisë, Ahemtajt apo ndonjë zyrtari tjetër të lartë nesër. Ato janë kokat me të cilat ushqehet pushteti i gjatë i një njeriu të vetëm. Përsa kohë SPAK dhe drejtësia e re nuk hetojnë procedurat e aferave korruptive, por të brendshmet e grave dhe pllakat e banjove, kokat e erjonvelirave janë thjeshtë statistikë për raportet e Dumanit.

Përsa kohë SPAK dhe drejtësia e re nuk veprojnë ndaj bandave që masakrojnë zgjedhjet dhe zyrtarëve që blejnë vota ditën për diell, çfarë rëndësie ka se kush e ka radhën nga shokët e Ramës.

Erion Velinë mund ta paraqesin si viktimë të inatit të një prokurori, si hakmarrje të Dumanit apo kompleksimit të drejtësisë nga Berisha, por në fund të gjithë e dinë se ai nuk do të ishte sot në qelitë e burgut të Durrësit pa vullnetin e një njeriu. Të atij që kontrollon gjithçka, përfshi edhe vetë ata që janë të mërzitur nga ikja e ‘njeriut të punës’ që mendonte edhe për ta.

A MUND TA MBROSH VELINË
DUKE I SHËRBYER EDI RAMËS?

ANDI BUSHATI

BASTI ME NIGEL FARAGE SI GAFA ME TRUMPIN

Pavarësisht se Farage i ka ekzagjeruar llogaritë për shqiptarët në qeli, gjithçka që mbetet në mend nga tërë kjo polemikë, nuk është diskreditimi i gënjeshtres së liderit të ekstrimit të djathtë, por asociimi i emigrantit shqiptar me burgaxhiun

Në këtë periudhë vape, ku vala e të nxehtit vret shumë lajme, Edi Rama ka ditur të kapë titujt mediave vendase dhe atyre britanike, duke u përfshirë në një polemikë identitaro-humoristike me liderin e “Reform UK”. Replikat kundër Nigel Farage, që kërkon zbrazjen e burgjeve të vendit të tij nga “kriminelët shqiptarë”, të cilët i sheh si një të keqe për Britaninë, do duhej, parimisht, të duartokteshin.

Po ashtu edhe etiketimet për “vandin e erët” që ka fobi ndaj të huajve mund të qëndronin në këtë kontekst.

Por ama, përpara se të bëjmë patriotin e fasadës ne duhet të ndalemi pak në sfondin e kësaj polemike dhe në bastin që vuri shefi i qeverisë për numrin e bashkëkombasve tanë që gjenden në qelitë e ishullit. Farage, duke iu referuar një të përditshmeje me reputacion të së djathtës, “The Telegraph”, pretendon se 1 në çdo 50 shqiptarë që gjendet në vandin e tij, ka përfunduar pas hekurave.

Rama, duke e tallur, duke botuar një foto të të dyve me rrobabanje të

gjeneruar me IA, e ka sfiduar se do ta ftonte të pushonte në brigjet tona, nëse kjo shifër rezultonte e vërtetë. Sipas kryeministrit numri i bashkëkombasve tanë në Britani është tre fish më i lartë prandaj dhe numërohen më pak se 1/100 shqiptarë në burgjet e Anglisë dhe Uellsit. Por, përtej faktit se kush ka të drejtë për numrat dhe përqindjet, pyetja që ngrihet është: a i intereson komunitetit shqiptar atje dhe imazhit tonë në përgjithësi, fokusimi i vëmendjes tek shqiptarët e burgosur? Pavarësisht nëse Farage e ka të ekza-

gjeneruar llogarinë dhe ajo e shefit të qeverisë mund të jetë më pranë së vërtetës, gjithçka që mbetet në mend nga tërë kjo polemikë, nuk është diskreditimi i gënjeshtres së liderit të ekstrimit të djathtë, por asociimi i emigrantit shqiptar me burgaxhiun. Duke u ndërkallur në këtë debat, më shumë se të luajë patriotin, mburojë për çunat e Londrës, Rama i jep krahë stigmatizuese të tyre. Edhe më të fortë e bën këtë përshtypje fakti se ai është idhtar i një teorie që e predikon shpesh, asaj se shpifja, e keqja, e errëta, kërkojë shumë mund që të mposhten nga e

vërteta dhe dirta. Pikërisht për këtë ai ka zgjedhur që në Shqipëri të mos i japë përgjigje pjesës më të madhe të akuzave kundër tij. Si një mjeshtër i komunikimit dhe i teknikave të manipulimit të opinionit, ai është i ndërgjegjshëm se imazhi negativ edhe kur mposhtet, gjithësesi e lë një ngjollë.

Atëherë, pse u përfshi në këtë debat kundër parimve të veta, të afishuara, i bindur se tezgjatja dhe mediatizimi i tij nuk do t’i bënte mirë shqiptarëve të Britanisë?

E vetmja përgjigje logjike për këtë është se duke u angazhuar në përplasje me ksenofobin Nigel Farage, atë nuk e shqetësonte as imazhi i emigrantëve të atjeshëm, as roli prej Skënderbeu në mbrojtje të bashkëkombasve.

Kjo polemikë Edi Ramës i shërben për tjetër gjë. Ai do të jetë me çdo kusht favoriti i etablismentit evropian, i elitave që duan të ruajnë status quo-në dhe që ende janë dominante në perëndim. Vetëm përmes tyre ai mund të sigurojë legjitilitetin e brendshëm dhe të vijojë mbyljen e syve ndaj regjimit autoritik që ka ngritur.

Natyrisht, për të garantuar përkëdheljen e këtij etablismenti nuk ka target më të mirë se goditja e Nigel Farge. Ish kryqëitari i Brexit, njeriu që prej mëshmë se dy dekadash shndërroi në kauzë të të vetën daljen nga BE, duke

denoncuar elitat poltike dhe emigracionin e pakontrolluar, ka qenë halë në sy për të gjithë ata që tenton të joshë Edi Rama.

Në këtë kuptim, ajo që ndodhi me ish frymëzuesin e Brexit-it, së fundi, është një deja vue e asaj që pamë me sharjet kundër Trumpit në fushatën elektorale të 2016, kur ai u etiketua si “fatkeqësi për botën” dhe “turpi i njerëzimit”.

Ndonëse edhe atëherë deklaratat kundër kandidatit miliarder u bënë gjoja me preokupimin se fitorja e tij e mundshme do rrëronte marrëdhëniet e shqiptarëve me SHBA-në, gjithçka u ndërmor në emër të Sorosit, klintonëve dhe elitave sunduee, në Francë, apo Gjermani. Atëherë Rama nuk besonte se lideri i MAGA do e mundte Hillary Clintonin, ashtu si dhe sot nuk beson që shefi i “Reform UK”, ka shance të mbërrijë në 10, Downing Street.

Por, ama kur çudia e parë ndodhi, ai s’la akrobaci pa bërë për të rikuperuar gafën e dikurshme, duke shkuar deri tek falja e Sazanit. Tani duhen kryqëzuar gishtat për fatin e keq të Nigel Farage, për të mos hubur llokma të tjera Shqipërie. Ose për të mos pasur burgje të tjera si ato të Melonit, që, tani për tani, thuhet se britanikëve nuk do tu jepen kurrë.

MBYLLET PETICIONI PËR RRUGËN E ARBËRIT

Pas 12 vitesh vendosëm të mbyllim peticionin online për Rrugën e Arbërit. Para se ta bëjmë këtë, duam të falenderojmë me gjithë zemër të gjithë përkrahësit e peticionit, që jashtë ngjyrave politike na mbështetën deri në fund. Ne përmbushëm një detyrim moral ndaj Dibrës dhe vendit. Të zhgënjyer nga premtimet dhe zvarritjet kronike të qeverive që nga viti 1995, më 17 Mars 2013, një grup intelektualësh dibranë në diasporë dhe Shqipëri filluan peticionin online për Rrugën e Arbërit, nëpërmjet të cilit ju kërkua qeverisë që do të dilte nga zgjedhjet vendore atë vit, me insistim, por gjithmonë brenda normave të kortezisë, një nocion ende i panjohur në politikën shqiptare, që kjo vepër të përfundonte sa më shpejt dhe me standarde ndërkombëtare. Pavarësisht presioneve, fyerjeve dhe shpifjeve në adresën tonë përsa u përket, gjoja, qëllimeve dhe përfitimeve personale të nismës tonë dhe mungesën e mbështetjes nga përfaqësuesit partiakë, veçanërisht ata në pushtet (qendror dhe lokal), ne e mbajtëm premtimin se do të lobonim me vendosmëri dhe integritet, deri në pëdurim e veprës. Ky është peticioni më i gjatë online në Shqipëri. Nga fillimi deri në fund ne qëndruam larg presioneve, lajkatimeve dhe ndikimeve politike. Ndoshta kjo është gjëja me pozitive që shoqëria civile në Shqipëri, Kosovë dhe Maqedoninë e Veriut mund të mësojë nga përvoja jonë.

Kryeministri deri në fund refuzoi të

mernte në dorëzim peticionin. Kjo nuk përbën çudi në një shtet si Shqipëria që trashëgoi nga komunizmi dhe po e kultivon dhe praktikon po aq egërsisht kultit e individit, si mënyrë e vetme drejtimi për afro katër dekada.

Refuzimi qeveritar, edhe pse i papranueshëm dhe i dënueshëm, u zenvatua para mbështetjes që mijëra bashkëatdhetarë na dhanë që në fillim në të gjithë hapësirën shqiptare, nga mërgata si dhe nga miqtë dhe dashamirësit e huaj të Shqipërisë dhe kombit tonë. Kjo mbështetje ushtroi një presion të vazhdueshëm, në dukje i injoruar nga qeveria, por në fakt, ndikues mbi vendimarrjen politike dhe qeveritare, e shfaqur kjo edhe në deklaratat publikë të anëtarëve të qeverisë dhe vetë Kryeministrit. Më 14 Mars 2025, më në fund, segmenti i fundit i Rrugës së Arbërit deri në Maqellarë u inaugurua. Përsa u përket inaugurimeve, kjo vepër infrastrukturorë ndoshta meriton të hyjë në Rekordet Botërore të Guinness. Inaugurimet në prag të zgjedhjeve lokale dhe parlamentare që janë bërë për këtë rrugë, përbëjnë një shantazh të vazhdueshëm emocional nga ana kastës politike që kërkon me ngulm lëvdata, falënderime dhe ‘shpërblim’ me vota për vepra të ndërtuara me fondet e taksapaguesve. Mania për ta inauguruar me çdo kusht

rrugën në prag të zgjedhjeve të fundit parlamentare, nuk e pengoi qeverinë edhe pse, siç është raportuar në media, Tuneli i Murizit u hap pa u kolauduar sistemet elektrike dhe aspirimi. Po kështu, nuk duhet harruar se zgjatja e afateve të ndërtimit të kësaj rruge është bërë në kurriz të viteve që janë planifikuar për mirëmbajtje. Ndërsa kontrata origjinale, përsa i përket ndërtimit të kësaj vepre, ishte për tre vjet, kontrata e mirëmbajtjes ishte planifikuar për dhjetë vjet. Mos respektimi i këtyre kontratave e bën të justifikueshëm shqetësimin se në këtë vepër abuzimet financiare ka të ngjarë të vazhdojnë. Ne përshëndesim të gjithë ata që kontribuan në përfundimin e kësaj vepre – projektuesit, inxhinierët, teknikët dhe punëtorët. Një falënderim i veçantë për autoritete shtetërore në Shqipëri dhe Maqedoninë e Veriut, autoritetet lokale në Peshkopi dhe Dibër të Madhe, me të cilët dialoguam ndër vite, dhe të gjithë entet mediatike, gazetarët dhe botuesit në Shqipëri, Kosovë, Maqedoni, dhe diasporë, si dhe mediat e huaja për hapësirën që na dhanë në çdo kohë. Si rezultat i Rrugës së Arbërit, janë shkurtuar ndjeshëm koha dhe cilësia e udhëtimit. Trafiku pas inaugurimit është rritur jashtë parashikimeve, duke shkuar edhe në mbi 8,000 makina në ditë në fundjavë. Kjo e rrit nevojën e koordinimit mes Maqedonisë së Veriut dhe Shqipërisë për lehtësimin e regjimit

kufitar.

Po të kishte patur një dialog konstruktiv ndërmjet qeverisë, institucioneve përkatëse, kompanisë që ndërmori ndërtimin e rrugës dhe shoqërisë civile, kjo vepër do të ishte e një cilësie shumë më të mirë. Kështu, për shembull, në shumë segmente rruga paraqet rreziqe që mund të ishin shmangur. Kjo dëshmohej nga aksidentet pas përrurimit të rrugës.

Shkelja e standardeve të ndërtimit dhe kostot nuk duhet të ishin apo të mbeten edhe tani vetëm një debat politik. Kushdo që është në dijeni të shkeljeve dhe abuzimeve duhet t’u drejtohet institucioneve për të denoncuar personat dhe palët përgjegjëse.

Për këtë vepër, nga fillimi deri në fund, nuk pati kurrë transparencë për fondet e përdorura. Mungesa e informacionit të saktë dhe atij kontradiktor për kostot e ndërtimit, shpeshherë sollën kaos te publiku. Sa fonde u abuzuan për këtë vepër dhe kush përfitoi nga to në mënyrë të paligjshme, në një shtet si Shqipëria me korrupsion të institucionalizuar, ka të ngjarë të mos zbardhen kurrë. Një gjë është e qartë – shifrat zyrtare për fondet e akorduara për këtë vepër dhe kostot e përfolura mediatikisht, nuk e justifikojnë standardet e ndërtimit.

Rruga e Arbërit nuk i zgjidh problemet e Dibrës që janë të një karakteri gjeopolitik që nga koha e sfidimit që shqiptarët, të udhëhequr nga Skënderbeu, i bënë rrezikut ekzistencial që i kanosej kombit tonë nga pushtuesit osmanë, dëmet në njerëz dhe materiale

nga rezistenca e vazhdueshme ndaj hordhive sllave, copëtimin famëkeqe në vitin 1913 i këtij rajoni i pozicionuar në zemër të kombit, dhe injorimi kronik dhe i vazhdueshëm nga shteti shqiptar. Dibrës i duhen investime dhe Tirana zyrtare duhet t’i japë fund ‘kolonializimit intranacional’ të kësaj zone dhe zonave të tjera në Shqipëri në veri dhe jug në mënyrë që banorët e këtyre zonave të lënë pas dore të gëzojnë frytet e pasurive të tyre mbitokësore dhe nëntokësore, të cilat vazhdojnë të përvetësohen në mënyrë korruptive nga kleptokracia politike.

Rruga e Arbërit përfundon në Maqellarë. Qëllimi i saj për lidhjen me Shkupin mbetet akoma një mision i pambaruar. Për këtë duhet më shumë vullnet i mirë dhe angazhim nga ana e të dy qeverive. Në mbyllje të këtij njoftimi, duam të falënderojmë edhe njëherë të gjithë përkrahësit e peticionit, që jashtë ngjyrave dhe ndikimeve politike na kanë mbështetur vazhdimisht. Me përkushtimin tonë, ne përmbushëm një detyrim moral ndaj Dibrës dhe vendit. Shpresojmë se përvoja jonë do të jetë një mësim për brezin e ri.

Ne e filluan peticionin si idealistë dhe pas 12 vitesh ajo që na ka mbetur e njëjtë është idealizmi. Shoqëria civile nuk mund të ekzistojë pa idealizëm, por i duhet edhe mbështetje institucionale pa kushte që të mos lejojë kompromentimin e paanshmërisë dhe integritetit të saj. Le të shpresojmë se idealiste e rinj të shoqërisë civile do ta kenë më të lehtë se ne.

Grupi i Lobimit

PËRPLASJA RAMA – FARAGE “THE TELEGRAPH”: SA SHQIPTARË JANË NË BURGJET BRITANIKE

Kryeministri shqiptar Edi Rama u zotua të marrë mbrapsht të gjithë të burgosurit shqiptarë që ndodhen në Mbretërinë e Bashkuar, në një sfidë të hapur me politikanin kontrovers Nigel Farage për numrin e vërtetë të tyre në burg.

Udhëheqësi i partisë “Reform UK” e sfidoi Edi Ramën të premten që të marrë mbrapsht kriminelët shqiptarë, pasi e akuzoi atë se po bënte hipokrizi me komentet në “The Guardian” rreth shndërrimit të Britanisë në një “vend të errët” pas tërheqjes nga BE. Farage tha se ishte hipokrite të përshkruhej Mbretëria e Bashkuar si një vend i errët kur “një në 50 shqiptarë në Britani ishin në burg”.

Farage, i cili udhëheq sondazhet si i preferuari i publikut britanik për t’u bërë kryeministri i ardhshëm, i kërkoi Ramës që të “tregojë pak vullnet të mirë dhe t’i marrë të gjithë mbrapsht që nesër”.

Rama iu përgjigj në X se nëse shifra që kishte dhënë Farage ishte e saktë, ai do t’i merrte mbrapsht të gjithë kriminelët, por nëse ai gabonte, do ta ftonte atë në Shqipëri si mysafirin e tij të nderit për sa kohë që premtonte se nuk do të flasë më keq për vendin tonë.

“Ooopss... Vetë Z. Nigel Farage sapo më ka sfiduar me faktet!” – shkroi Rama në postimin e tij në Twitter. “Çfarë nderi – për një “njeri gjigant”, siç më përshkroi ai (duke nënkuptuar, sigurisht që vij nga një ‘vend i vogël’) – të fitoj vëmendjen e virtuoizit të pakrahasueshëm të politikës së madhe të Britanisë”.

Postimi i Ramës vijonte duke pretenduar se figura e Farage ishte “e çmendur” dhe një “klasik nga libri i Brexit-it pas së vërtetës”. Ai shtoi se shumë shqiptarë janë të bllokuar në një “sistem të vjetëruar dhe kufizues vizash”, por tha se shkalla e kriminalitetit të tyre “nuk do të ishte më e lartë dhe ndoshta është më e ulët se ajo e vetë popullsisë britanike”.

“Le t’i sjellim të dy shifrat tona në tryezë. Nëse pretendimi juaj “një në 50” është i vërtetë – unë personalisht do të angazhohem t’i marr të gjithë mbrapsht. Ky nuk është një titull konkurrues – është një premtim publik. Por nëse statistika juaj e frikshme rezulton të jetë thjesht material për tabloidët, atëherë nuk ka nevojë për falje. Asnjë dramë. Në vend të kësaj,

do të vini në Shqipëri – si i ftuari im i nderit...

Dhe e tëra çfarë kërkoj në këmbim është premtimi më i thjeshtë publik nga ju, i bërë ndërsa shijoni vendin tonë: herën tjetër që dikush do të flasë keq për shqiptarët, do të jeni i pari që do t’i thoni — në mënyrën tuaj teatrale — të mos e bëjnë përsëri” – shkroi Rama.

Nuk ka vonuar përgjigjja e Farage. Duke folur për “The Telegraph” ai tha se do ta pranonte sfidën. “Ne do ta bëjmë Edi Ramën të mbajë premtimin e tij!” – tha Farage.

“The Telegraph” shkruan se statistikën që përmendi Farage u raportuan për herë të parë nga kjo gazetë kur gazeta përpiloi një tabelë të emigrantëve të huaj bazuar në të dhënat nga Ministria e Drejtësisë (MoJ) dhe Zyra për Statistikat Kombëtare (ONS).

Sipas gazetës, shifrat tregonin se kishte 10 435 shtetas të huaj në burgje në Angli dhe Uells krahasuar me 76 866 shtetas britanikë. Këto shifra u krahasuan me të dhënat e regjistrimit Censit në Britani, nga të cilat u nxor numri i shtetasve të huaj nga secili

vend që nuk kanë pasaportë të Mbretërisë së Bashkuar.

Sipas këtyre të dhënave kishte 68 672 shqiptarë që jetonin në Mbretërinë e Bashkuar. Duke hequr 15 860 që nuk kishin një pasaportë britanike, dilte një total prej rreth 52 000. Me 1,227 shqiptarë në burgje, kjo është e barabartë me 2% të shqiptarëve.

Shkalla e burgosjes së shqiptarëve ishte 232.33 për 10 000 njerëz ose “1

në 50” shkruan “The Telegraph”. “Mund të ketë njëfarë difference gabimi pasi disa shtetas të huaj mund të kenë marrë shtetësinë, por të mos kenë aplikuar për pasaportë” – shkroi gazeta duke i kujtuar Ramës se mund ta ketë bastin të humbur.

Pak a shumë të njëjtat shifra shpërndau edhe Farage në një postim në X.

“I dashur Edi Rama. Në Mbretërinë e Bashkuar ka 53 000 qytetarë shqiptarë dhe 1 099 prej tyre janë në burgjet tona. Në fakt, kjo është 1 në 48. Do t’i kërkoj Sekretarit të Brendshëm të organizojë që të gjithë këta të burgosur t’ju kthehen.

Faleminderit për bashkëpunimin tuaj” – iu përgjigj shkurt ai.

Por kryeministri shqiptar nuk pranon humbjen. Në një tjetër koment të gjatë në X këtë të diel, Rama shkruan se shifrat e Farage dhe “The Telegraph” janë të pasakta.

“Regjistrimi” yt i shqiptarëve në Britani është veçanërisht qesharak. Ti

pretendon se janë 53 000. Në realitet, numri është shumë më i lartë, shumëfish i kësaj. Por le të mbetemi vetëm te burimi juaj: “The Telegraph”, e cila ishte e para që trumbetoi teorinë “një në 50”, dhe më vonë e ka pranuar: “Analiza ka të ngjarë të ketë nënvlerësuar madhësinë e popullsisë shqiptare pasi nuk merr parasysh migrantët e paligjshëm, përfshirë më shumë se 12 000 që mbërritën me anije të vogla në vitin 2022. Disa vlerësime sugjerojnë se popullsia e vërtetë shqiptare mund të jetë deri në 140 000 që do të thotë se më pak se 1 në 100 janë në burg” – shkroi Rama që ngre edhe disa pyetje.

“Sa prej tyre janë dënuar në të vërtetë për krime që nuk lidhen me sistemin tuaj të vjetëruar të imigracionit dhe vizave? Po, numrat mund të jenë të mërziutshëm – por janë gjithashtu kokëfortë. Dhe kur dikush vazhdon t’i gabojë, pyetja e vërtetë është: Pse të vazhdosh? Sepse singjerisht, të qenit djallëzor duket nën edhe stilin tënd të zakonshëm” – akuzon Rama.

“Shqiptarët në Britani nuk janë një statistikë që duhet shtrembëruar për teatrin politik pas Brexit-it, i nderuar Z. Farage. Ata janë studentë, akademikë, ndërtues, shoferë, pronarë biznesesh dhe partnerë. Dhe nëse 1 në 1 mijë dështon, kjo nuk e shndërron turmën në kurban për konfuzionin tuaj kombëtar.

Ne kemi qëndruar krah për krah me qeverinë e Mbretërisë së Bashkuar në uljen dramatike të migracionit të paligjshëm dhe në goditjen e krimit. Numrat realë e vërtetojnë këtë dhe kjo quhet bashkëpunim. Por “një në 50 shqiptarë në burgjet e Mbretërisë së Bashkuar”? Ky nuk është fakt – kjo quhet iluzion pas Brexit-it.

Pres me padurim t’ju mirëpres në Shqipëri siç premtuam, për të ndarë shumë diell të mrekullueshëm, mikpritje të ngrohtë dhe fakte të vërteta” – shkruan Rama lapsi.al

AKOMA NUK KENI NJË WEBSITE?

AKOMA NUK JENI REGJISTRUAR NË GOOGLE?

Për çdo konsultim mund te vini në zyrat tona
30 Avenons Road, London E13 8HT

020 7018 7929
073 4066 5946
078 5997 7545

POROSISNI BANNER PËR BIZNESIN TUAJ

**PVC BANNERS
MESH BANNERS
PREMIUM ROLLER
PULL UP ROLLER**

Na kontaktoni:

020 7018 7929

073 4066 5946

078 5997 7545

GENC POLLO

KM Rama në këtë vapë të parakohshme të qershorit e gjeti përsëri një mënyrë për të dalë nga publiku dhe të një pjesë të medias evropiane: duke hyrë në një polemikë me Nigel Farage, liderin e Partisë së Reformës (Reform Party) në Britaninë e Madhe e dikur kryeaktivitetet e lëvizjes për daljen e vendit të tyre nga BE-ja. Partia e Reformës Lajmet e fundit e para jo vetëm në sondazhet e opinionit (e ndjekur nga Konservatorët e Konservatorëve) por edhe në zgjedhjet e këshillave të bashkisë së fundmi; prandaj disa media po e konsiderojnë se z. Farage mund të jetë kryeministri i mëvonshëm (me këtë do të thyehte duopolin shekullor konservatoro-laburist). Për këtë arsye si dhe për tematikën e polemikës kjo e fundit meriton pak një lupë të shpejtë.

-Edi Rama në të gjitha ditët e “The Guardian” të enjten, 26 qershor: Britania e Madhe që po tenton të hapë qendrën për kthimin e emigrantëve jashtë territorit të vet po bën diçka totalisht të paparueshme, qesharake të turpshme; e paimagjinueshme para 10 vjetësh, para Brexit-it. Britania është kështu në errësirë (morale).

-Nigel Farage, po atë ditë në GB News: Ky që flet keq për shitjen tonë (dmth. Rama) është një copë hipokriti. Sepse ky ka hapur në vend e vet kampe për kthimin e emigrantëve bashkë me Italinë në funksion të saj. A e din z. Rama se në Britani një ndër 50 shqiptarët është në burg? Trego vullnet të mirë dhe riatdhesoj ata duke i dhënë fund hipokrizisë.

-Edi Rama në @X (ish Twitter) të shtunën, 28 qershor: 1 në 50 në burg është numër i pavërtetë edhe sikur të numërojmë ata të fajësuar për shkak të sistemit britanik të vizave krejt të vjetra dhe restriktive. Numri real është shumë i ulët ei krahasueshëm me popullsinë britanike. Por ejani si i historisë personale i imi (ju Farage), shijoni mikpritjen shqiptare si dhe të gjitha çështjet. Po doli i vërtetë numri juaj 1/50 unë i marr mbrapsht të gjithë të burgosurit shqiptarë.

Në 29 qershor, ka postimet nga të dy me Ramën që ka përsëritur edhe në këtë rast “gjyshen katolike” të (gabimi është njerëzor por përsëritja e tij është djazore), dhe referojnë anëtarët e Britanisë së Madhe në Britaninë e Madhe. e komunitetit shqiptar

NIGEL FARAGE NË SHQIPËRI: PO PËRSE?

kontribuon me punë korrekte në një lojë zanatësh, etj., etj.

Tashti le t'i marrim çështjet me radhë:

1- Qendra e kthimit të emigrantëve

Rama ka pranuar që Italia të hapë në Shqipëri, përkatësisht në Shëngjin e në Gjadër, dy kampe-burgje për emigrantët e paligjshëm që Italia kap në Mesdhe se fundmi për ata që kthehen me në vend të një personi.

Kjo zgjidhje që për të majtën ideologjike evropiane është e papëlqyeshme por ajo preferohet nga forcat centriste dhe të djathta në Bruksel e më gjerë të cilat nuk mund t'a injorojnë më shumë problemin e emigrantëve.

Tek ne procedoi ka qenë se Rama, si shpeshherë në shkelje të Kushtetutës së ligjit siç e dëfton edhe vendimi i arsyetuar i konsideron kushtetuese (e cila megjithatë, me kujdes të ngushtë, i dha dritë jeshile projektit). Shqetësimi ishte edhe dëmtimi i reputacionit të Shqipërisë si shtet i kollajshëm shfrytëzues dhe problemet e mjekësisë. Shëngjini e nismën duke vlerësuar të vlerësuar imobiliare për banesa e hotele sidomos afër portit (kampit).

Pyetjes natyrshe se çfarë të tjera konkrete ka zëri i Shqipërisë në qeverinë e funksioneve të pensioneve dhe atë të kabllit elektrik transadriatik. Të gjitha këto janë të rëndësishme për Shqipërinë por nuk kanë lidhje me një kundrafavor të Melonit kundrejt favorit të Ramës me kampet Shëngjin/Gjadër.

Marrëveshja e pensioneve me mua, ashtu si dhe me shtetet tjera, është negociuar Italia më shumë se një nga

qeveria suksesive. Kablli nënujor është interes i madh i treguar energjetik italian/europian të etur për importe.

Përfitimi kryesor, duket se është personal i Ramës, për të gjetur avokatë të pushtetit personal të tij të përmbajtur vetëm autoritaro-kleptokratik që ai po konsolidon. Në prill 2024, mbasi tv italian RAI kishte ekspozuar lidhjet e Ramës me kartelet meksikane, Meloni, me një gjuhë të regjimit, e mbrojtë Ramën duke e quajtur emisionin një denigrim kombëtar të Shqipërisë. Në fakt, shqiptarët, të cilët i njihni faktet e RAI-t nga rrjetet sociale e denoncimet e opozitës, mund të mbahen sulmin për më tepëragim efektiv, por jo për çdo zullum të qeveritarëve individualë. Gjithësesi, me një sens transaksional, Meloni pranoi të “bëhet pak pis” duke kontrolluar kështu Ramën por në fund të asaj mori nga kampet e Shëngjinit/Gjadër.

Por të kthehemi tek Farage: ai e quan Ramën hipokritë sepse ky i fundit është fjalë për fjalë të rënda qeverinë britanike për gjënë që ajo ka bërë vetë dhe sot e kësaj dite i pari dhe vetmi në Evropë. Ose e thënë me ungjillorin Mate: sheh ashkëlën në syrin e vëllait por jo traun në syrin e vet. Për këtë Rama ka heshtur në tweet-et e shpeshta me Farage.

2- Të burgosurit shqiptarë në burgjet angleze

Para se të hyjmë në statistikor le të përmëndim dy fakte: Rama thotë një të vërtetë kur thekson shumica e komunitetit shqiptar në Britani e gjeti kontribuon në punën e duhur dhe në një komplot që ka spikatur është i

nderuar. Për këtë grup Rama ka një interes verbal, organizon evenimente me emrin pompoz si “samiti i diasporës”, pa ndonjë dobi publike të shpallur apo të matshme dhe përherë me shpenzimet e taksapaguesit.

Për grupin tjetër, të atyre që janë në burg apo që janë kandidatë për aty, dhe që nuk janë folmen e ministrave rilindistë si “çunat e Londrës”, Rama ka interes të veçantë. Për ta ai hartoi para 4 vjetësh një projektligj të veçantë të njohur si amnistia fiskalo-penale sipas të cilit mund të paraqitet në kufirin shqiptar me një thes me miliona euro (apo sterlina) t'i depozitojë pa problem në bankë, fitoje imunitet nga ndjekja penale dhe paguan një tarifë 5 deri 10% më pak sesa një biznesi. Mbas denoncimit të opozitës ishte një bllokadë euroatlantike që e zmbarsps dhe e arkivoi p/ligjin morale. Në fund të kësaj amnistie qeveria ka mundësuar derdhjen e kësaj parave në ndërtimet e pafund.

Ka ndodhur shpesh që emigracioni në vend të huaj të krijojë edhe grupe kriminale. Mjafton të kujtojmë mafien irlandeze dhe italiane në ShBA-në shek 19 e 20. Edhe kriminaliteti shqiptar në Evropë meriton të diskutohet i penguar nga pseudopatriotizmi utilitar dhe me sensin e të vërtetës që bën të lirë.

Ky kriminalitet i lidhur me drogën u rrit eksponencialisht mbas annus cannabis 2016 kur qeveria Rama-Tahiri organizoi kanabizimin total në radhë të parë për të fituar zgjedhjet parlamentare një vit më vonë. Afro 20 mijë vjet llogarit të kenë punuar në industrinë e kanabisit mbasi kundrejt drejtuesve të publikut privat, direkt e indirekt nga Rama e Tahirit në masë të madhe nga ligji dhe skrupulli Qysh atje ku bandat shqiptare janë bërë lider global edhe në drogat e rënda.

Si faktorë shpesh pronarët e restoranteve na thonë me trishtim se kamari-erët dhe ikin për të punuar në një “shtëpi bari” që në Angli apo gjetiu. Dhe Shqipëria nganjëherë fshikullohet me të padrejtë vetëm nga bezdia e shpërndarësve të drogës shqiptarë në rrugët e Evropës.

Në këtë nuk do të jetë që çudi numri i lartë i tyre në burgjet britanike. Farage pretendon se në 50 shqiptarë banues

në Britaninë e Madhe është në burg (2%). Gazeta Telegrafi e konfirmon këtë dhe detajon statistikën zyrtare (1,227 në burg nga 52 000 gjithsej = 2%). Rama del me shifrën 140 mijë shqiptare dhe thotë se kështu është më pak se 1% në burg. Me pak pedantizëm mund të llogarisë se me numrat e Ramës 0,87% e shqiptarëve janë në burg. Ky numër është 6,2 herë më i lartë se përqindja e përgjithshme e burgosur popullsi (0,14%) dhe jo i përafërt siç pretendoi kryeministri ynë.

Rama flet për një sistem britanik vizash të vjetër të rixhid. Edhe shqiptarët që gëzojnë udhëtimin e lirë në Zonën Schengen që nga viti 2010 kështu u duket. Por Rama i cili në intervistë me The flet për raporte personale personale me tre kryeministrat e fundit britanikë (Starmer, Sunak e Johnson) lipset të thoshte pse nuk i përdori këto raporte për të arritur liberalizimin e vizave.

Siç bëri para tij qeveria Berisha për Evropën kontinentale (Zonën Schemgen). Sa për pretendimin se në burg ka sepse shqiptarët kanë hyrë pa viza kjo duket përrallë me mbret: emigrantët e paligjshëm përfshihen shqiptarët, sapo hyjnë në Angli azil dhe procedurat duke përfutur ndihma sociale. Një veprim që lyp trajtim më vete.

3- Nga burgjet e Anglisë tek ato të Shqipërisë

Nga sa më sipër del se sfidat për hipokrizinë dhe bastin për statistikë e burgjeve të fiton Farage. Por politikani anglez, nëse do e merrte vesh këtë me gjasë nuk do i bëhej vonë. Madje të vijë në Shqipëri ai mund të jetë një histori kryesor, të bëjë pushime në kurriz të taksapaguesve, të kënaqet me natyrën, kulturën e njerëzve dhe prapë të këmbëngulë në fiksimin e tij: të huajt e paligjshëm në dhe shqiptarët në burgje në personat që ikin nga ata që kanë ardhur. Tweet-eve sa një çarçaf të Ramës ai i përgjigjej fjalisë me fjalë lakonike: një mund të lutem ti merrni ata në vendin tuaj?

Edhe për këtë specifikë Rama nuk thotë gjë. Deri tashti!

AKOMA NUK KENI NJË WEBSITE?

AKOMA NUK JENI REGJISTRUAR NË GOOGLE?

Për çdo konsultim mund te vini në zyrat tona
30 Avenons Road, London E13 8HT

020 7018 7929
073 4066 5946
078 5997 7545

LUTFI DERVISHI

7 korrik 2025. Sot në Elbasan nuk ka tym, por ajri ende mban erën e asaj që ndodhi. Për gjashtë ditë me radhë, fusha e mbetjeve u dogj pa ndërprerje. Një mal me plehra, 20 mijë metra katrorë, 40 metra i lartë, ushqe me helme mushkëritë e qytetit.

Ndërsa tymi mbulonte qytetin, mbi të ka rënë një tjetër mjegull e rëndë: ajo e indiferencës.

Në takimin e sotëm me gazetarët lokalë, për të folur për pastërtinë e gjuhës shqipe, heshtja dhe zhgënjimi shiheshin në sytë e tyre më shumë se në statuset e rrjeteve sociale.

Fusha e mbetjeve, vetëm disa kilometra larg qendrës, është më e madhe se shumë lagje të Elbasanit bashkë. Plehrat këtu vijnë nga 8 bashki.

Zjarri këtë radhë (rasti i tretë apo i katërt?) ishte më i fuqishëm se më parë dhe efekti gati asfiksues ishte jo vetëm për Elbasanin, por edhe Cërrikun dhe Belshin.

“Ndjenim dhimbje në mushkri kur raportojmë”- thonë ata që raportuan nga vendngjarja.

Në këtë qytet me mbi 100 mijë banorë, pas gjashtë ditësh që flaka dhe tymi mbuluan gjithçka, reagues... tre persona: dy gazetarë lokalë dhe Antonio, një 15-vjeçar që sapo ka mbaruar klasën e nëntë dhe që pasionin e jetës ka gazetarinë.

Fatmiri, veteran i gazetarisë lokale, thotë se duke parë dëmin, “mendova se do të behej protesta më e madhe që ka parë qyteti... por as ekspertët e mjedisit nuk u panë. As opozita. As shoqëria civile që, dikur, bënte zhurmë edhe për pemët që priteshin.

Vetëm një ish ushtarak foli siç duhet. “Këta edhe kur dalin për punë nuk e kanë idenë se çfarë duhet bërë”.

Enesi, gazetar i ri, me zërin plot ironi e zhgënjim, thotë: “banoj në Kala. Dikur isha krenar të thoja jam nga Elbasani. Sot? Turp të thuash se je nga ky qytet që ka shitur zërin për një rrogë shteti.”

Antonio është më i drejtpërdrejtë: “Për aq kohë sa inceneratori nuk punon, kjo do të ndodhë prapë. Fajin e ka qeveria, por edhe opozita se ajo vjen vetëm për foto. Të gjithë e dinë, askush s’e thotë.”

Deputetët? Të padukshëm si era e keqe.

Elbasani ka 14 deputetë. Ata të shumicës (dhjetë) heshtën si fija e barit. Asnjë zë. Kryetari i Bashkisë foli vetëm kur situata u qetësua, me një ndjesë që më shumë i ngjante justifikimit të vonuar.

Në rrjetet sociale, gazetarja Entela

ELBASAN, TË MBYTUR NGA TYMI, TË SHKRUMBUAR NGA NDËRGJEGJA

Duka shprehu revoltën e saj:

“Fusha e mbetjeve në Elbasan ka 4 ditë që digjet pa ndërprerje, duke shkaktuar ndotje masive dhe rrezik për shëndetin e qytetarëve. Një pyetje kisha: këta 10 deputetët e mazhorancës, dinë gjë çfarë po ndodh apo janë me pushime, pasi detyrën e mar-rin në shtator? Se do thoni ju, po këta të opozitës çfarë po bëjnë? Hajde më, i kemi parë të duken pranë vendit ku digjen plehrat. Është e qartë, vijnë, ikin, mbushin xhepat e tyre, përfitojnë ndonjë pension të majmë, se për qytetin as i plas fare. ZOT NA RUAJ FËMIJËT!”*

Fëmijët, pikërisht ata që çdo ditë thithin ajër të helmuar, janë ata që mbeten më të pambrojtur.

Nga djepi i dijes, në vatër helmi

Gazetarja Meri Qosja, në një shkrim të shpërndarë gjerësisht, solli një tjetër panoramë të zymtë:

“Nga vendi ku dikur lindnin idetë, ku shkollat e para hapnin dyert për brezat e rinj, ku dijetarët dhe mësuesit ishin themeli i çdo ndryshimi shoqëror, sot ngrihet vetëm një re e zezë, e rëndë dhe e heshtur. Tym, erë plastike, gazra të padukshëm, këto janë “mësuesit” e rinj të Elbasanit... Në periferi digjet një landfill, por në qendër digjet një ndërgjegje. Dhe ndoshta kjo është më e rënda, jo tymi, por mungesa e

reagimit. Jo zjarri, por akulli në sh-pirt.”

Në këtë qytet që dikur mburrej me emrat e dijes dhe shkollës shqipe, sot mbretëron një indiferencë e frikshme. E ndërsa ajri ndotet, ndërgjegjja shkon drejt asfiksimit.

Protesta para Prokurorisë u nxit nga kryeqyteti prej Qëndresës Qytetare. Pjesëmarrja 20 vetë, shumica të ardhur nga kryeqyteti. Më shumë gaze-tarë se protestues!

Banorët?
Të heshtur.

Deputetët

Të padukshëm.
Shoqëria civile?

E shpërndarë si tymi i padukshëm që mbështjell ish qytetin e luleve.

I merrja intervista banorëve sepse goja të rrinte e hidhur, thotë Arbeni, po përgjigja ishte e njëjtë.

–”S’ka gjë do të kalojë”

–Po deputetët?

–?...

Tymi nuk njeh të majtë e të djathtë-thotë Entela.

Vetëm kur situata mori fund dhe zjarri

u shua “pas ultimatimit nga lart”, kryetari i Bashkisë e ndjeu të nevojshme të kërkonte falje publike.

“Elbasani nuk është tym”.

Kështu shkruan Meri Qosja në fund të apelit të saj, duke i kujtuar qytetit rrënjët dhe historinë e tij si djep i arsimit dhe mendimit kritik. Por sot, ky qytet është më shumë hije e asaj që ishte dje.

–Pse nuk reagojnë elbasanllinjë?

Në një moment m’u duk vetja se vetëm unë jetoj në Elbasan, thotë Meri dhe shton: “Edhe për të protestuar erdhën nga Tirana”. Elbasani po digjet, jo vetëm nga zjarri i plehrave, por edhe nga një “zjarr” tjetër më i madh: heshtja, frika, indiferenca. Dhe kjo është ajo që vret më shumë se tymi.

Provoj të flas me një banor dhe e pyes për djegien e plehrave.

–Ekspertët thonë,...

–E di çfarë thonë ekspertët, i ndërhyj, më thuaj çfarë mendon ti.

–Është gjë e keqe thotë. Kaq dhe mbledh supet si për të më treguar që ka folur shumë.

Në mungesë të reagimit të opinionit publik shfaqet cinizmi.

“Shyqyr që shpëtoi nga zjarri incineratori”. “Raketa iraniane ka rënë në vendin e gabuar”.

“Ka qenë një kohë që njerëzit flisnin. Atëherë kishte burra. Tani e kanë shitur veten për 400 – 500 mijë lekë rrogë shteti... Sot kur ke mundësi të punosh?”- thotë Vladimiri.

Ndërsa 15 vjeçari që ëndërron të bëhet gazetar thotë se nuk askush nuk kërkoi njeri. Nuk kishte koordinim.

Kush është fajtor?
“Qeveria, por edhe opozita të mos jetë vetëm për të bërë foto”.

–Pse nuk reagojnë njerëzit?
–Kanë frikë se janë në punë.
–Po pensionistët? Të papunët?
–Edhe ata e kanë dikë në punë.
Në Elbasan, sot, ajri është më i pastër. Tym mund të jetë zhdukur përkohësisht, por era e keqe, zhgënjimi dhe heshtja... janë ende këtu. Dhe Elbasani pret një zgjim që nuk po vjen. Për momentin, qyteti frymon më shumë indiferencë sesa oksigjen.

Në fund të takimit, një foto kolektive. Nuk mungon sarkazma: “Në këtë foto jemi më shumë se ata që ishim në protestë.”

Shaka e hidhur, si kafeja pa sheqer që shoqëron gazetarët.

AKOMA NUK KENI NJË WEBSITE ?

Akoma nuk jeni
regjistruar në Google?

- ◆ Business Cards
- ◆ Banners
- ◆ Posters
- ◆ logos

Na kontaktoni

Tel: 020 7018 7929
Mob: 073 4066 5946
Mob: 078 5997 7545

Adresa e zyrave

30 Avenons Road
London E13 8HT

VETON SURROI

Gabimet drejtshkrimore të presidentit Trump, një mysliman pretendues për ta udhëhequr New Yorkun dhe një botë e tërë që po e braktis demokracinë

Disi m'u kujtua biseda me një mik republikan dhjetorin e kaluar në Washington DC.

Mikun e njihja prej viteve të hershme nëntëdhjetë, kishte shërbyer në disa administrata republikane dhe u pajtua kur i thashë se presidenti Trump ishte duke vendosur standard krejtësisht të ri të Partisë Republikane, një që shënonte ndërprerje vazhdimësie me partinë, të atillë çfarë e kishim njohur deri tani.

Shkas për rikujtim të bisedës që letra që ua dërgoi presidenti Trump liderëve të 14 vendeve - mbretërve, presidentëve e kryeministrave - lidhur me vendosjen e tarifave ndaj produkteve të atyre vendeve që shkojnë në tregun amerikan. Interesimi im nuk kishte të bënte me tarifat, ndonëse edhe këto janë krejtësisht të kundërta me partinë tradicionale republikane, avokatja më e madhe e tregut të lirë dhe kundërshtuesja më e madhe e taksave ndaj qytetarëve e mu këto tarifa importi janë në fund taksa që i paguan qytetari amerikan kur e blen produktin nga importi. Interesimi im u përqendrua te stili i paprecedent i shkrimit - i një letre të njëjtë në të cilën ndërrohen vetëm të adresuarit dhe përqindjet e tarifave të vëna - që fillon me shpërfillje bazike të të shkruarit anglisht dhe vazhdon me formulime që janë pak më larg komunikimit diplomatik dhe shumë më afër letërkëmbimit biznesor me gjithnjë e më pak kurtuazi. Presidenti Trump shkruan në letër kështu: "Nder i Madh", "Marrëdhënie Tregtare", "Deficit Tregtar", "Tarifat, Politikat dhe Barrierat Tregtare", "Barrierat Jo Tarifore"- që të gjitha me shkronja të mëdha e jo me të vogla, siç e kërkon drejtshkrimi (pra "nder i madh", "marrëdhënie tregtare" etj.).

Letra, me këtë stil ortografie, u përngjante më shumë postimeve të zotit Trump në medie sociale, në të cilat ai rregullisht përdor shkronja të mëdha. Por, kalimi i lirisë së keqshkrimit të medie sociale në komunikim ndër-shtetëror gjithsesi është një ndërprerje vazhdimësie, tashmë të nivelit diplomatik të komunikimit. Në vend të gjuhës së diplomacisë tashmë po konsolidohet gjuha e agjencive reklamuese amerikane të viteve pesëdhjetë që ngrinin në qiell cigaret, whiskyn, veturat dhe pushimet në Karaibe me porosi të drejtpërdrejta. Në këtë stil presidenti Trump i shkruan homologut të tij në Serbi se SHBA-ja është "Larg Tregu Më i Madh në Botë" dhe se "Ju nuk do të zhgënjeheni kurrë me Shtetet e Bashkuara të Amerikës".

2.

KOHË SKAJSHMËRISH

Por, konstatimi të cilin ia thashë mikut tim republikan kishte edhe pjesën e dytë. Ashtu si presidenti Trump që do ta shënojë diskontinuitetin me republikanët e së kaluarës - pra të largimit prej Qendrës politike - ashtu do të ketë nevojë për një figurë a lëvizje që këtë ta bëjë tek Partia Demokratike; edhe e majta amerikane do të ketë nevojë të ndërtojë disi një pozitë të largimit nga Qendra e saj politike tradicionale.

Kjo më duket se ndodhi më befasishtë se ç'prisja. Pesë muaj pas ardhjes në pushtet të presidentit Trump, në garën për ta fituar postin e kryetarit të New Yorkut pretendues me gjasa të mëdha u bë Zohran Mamdani, i cili paraqet kundërtinë më të madhe ndaj bashkëqytetarit të tij të dikurshëm Donald Trump. Mamdani është 34 vjeçar, është i lindur në Ugandë nga një çift ugando-indian të emigruar më vonë në Amerikë, është mysliman dhe i deklaruar si "socialist demokrat". Ka dy pika afërsie me presidentin Trump: ka kuptuar që porosia e tij duhet të bëhet me medie sociale dhe ka kuptuar që porosia e tij duhet të jetë jo-

tradicionale, do të thotë të mos e përsërisë ligjërimin tradicional të demokratëve ashtu siç kishte ndërprerë së përsërituri atë ligjëri te republikanët kandidati Trump. Në primaret e demokratëve për kandidat, Mamdani fitoi kundër Andrew Cuomos, ish-gubernatorit që kishte buxhet pesëmbëdhjetë fish më të madh dhe mbiemër që njihej në New York gjatë tërë shekullit XX (babai i tij po ashtu ka qenë guvernator).

Mamdani është duke paraqitur një vizion krejtësisht të ri për demokratët amerikanë, diçka që është më afër socialdemokracisë evropiane (madje në disa aspekte edhe më majtë se ajo) me propozime që transporti me autobus të jetë falas, që të ketë vetëshërbime sociale me çmime të ulëta dhe që të ndërpritet rritja e qirave - që të gjitha këto natyrisht do të paguheshin nga rritja e taksave për të pasurit. Për më tepër, si person me prejardhje aziatiko-afrikane, me besim mysliman dhe i biri i dy intelektualëve të arritur (babai Mahmood është profesor në Columbia dhe autor librash të thelluar në çështjet identitare e nëna Mira

është regjisore e njohur filmi) ka mbrojtur me elokuencë të drejtat e palestinezëve (duke sulmuar njëkohësisht terrorizmin e Hamasit). Një personalitet kaq i ndërlikuar - dhe kaq i ndryshëm nga presidenti Trump - është duke fituar përkrahjen e shtresave të ndryshme të New Yorkut - prej rinisë së bardhë, hispanikëve e zeza-këve dhe deri te hebrenjtë progresivë e shekullarë. Nëse fiton dhe bëhet kryetar i New Yorkut, do të jetë lëvizja më e madhe tektonike politike amerikane, pas asaj që bëri presidenti Trump.

3.

Demokracia amerikane është shumë e veçantë dhe mbase nuk është shumë lehtë të nxirren analogji të shpejta me kontinentin evropian apo kontinentet e tjera. Për më tepër, është vështirë të kuptohet edhe në vetë Amerikën; ndër miqtë me të cilët komunikoj atje ka të atillë që flasin e shkruajnë se Trumpi po e fut Amerikën në autokraci dhe ka të atillë që analizën e drejtojnë kah interpretimi se Trumpi vetëm konfirmon sëmundjen e modelit të

demokracisë amerikane, pra se ardhja e tij në pushtet vetëm dëshmon se sistemi politik amerikan deri në ardhjen e presidentit Trump ka dështuar të gjenerojë përgjigje alternative ndaj sfidave të sotme apo, siç cekin miqtë kritikë republikanë e demokratë, kishte humbur madje vija ndarëse mes këtyre dy lëvizjeve.

Pra, nëse ia vlen të nxirret një përfundim në këtë rrjedhë të vitit 2025, Amerika po shkon në drejtim të diskontinuitetit politik - nga e djathta dhe e majta - dhe rrjedhimisht faktori Trump nuk është kalimtar, pra nuk do të ketë kthim prapa në politikën tradicionale amerikane pasi ai ta përfundojë mandatin.

Koincidentalisht, një shumicë e të rinjve evropianë në një sondazh të bërë nga TUI/YouGov besojnë të njëjtën gjë, pra se nuk do të ketë kthim në gjendjen para-Trump. Në perceptimin e gjashtë mijë të anketuarve nga Britania e Madhe deri në Greqi e nga Polonia në Itali, del se jetojmë në kohë të dyshimeve në përcaktim: vetëm 57 për qind e të rinjve e shohin demokracinë si formën më të mirë të qeverisjes, 21 për qind pajtohen se një regjim autoritar mund të jetë i pranueshëm në rrethana të caktuara dhe 8 për qind thonë se nuk ka rëndësi nëse regjimi është demokratik apo jo.

Në fund 48 për qind e të rinjve mendojnë se demokracia është e rrezikuar në vendin e tyre.

4.

Kjo kohë pavendosmërie në mesin e lavjerrësit që ecën në skajshmëri duket se është tashmë gjendje globale. Instituti V-Dem botoi raportin e vet "Demokracia në botë 2024" dhe vlerësimet e ekspertëve janë bukur zhgënjyese.

Sipas analistëve globalë të këtij instituti, niveli i demokracisë për qytetarin mesatar të botës është kthyer në nivelin e vitit 1985 dhe pesha ekonomike e demokracive është në nivelin më të ulët në mbi 50 vjet. Rënia është globale, me Evropën Lindore dhe Azinë Jugore e Qendrore në rënie të thellë.

Për herë të parë pas më shumë se 20 vjetësh, ka më shumë autokraci (91) sesa demokraci (88) në botë.

Në të hyrë në çerekun e dytë të shekullit XXI, ky është rezultati që do mbajtur mend si pikënisje: vetëm 29 demokraci liberale kanë mbetur në vitin 2024 - janë regjimi më i rrallë që ndërkohë 72% e popullsisë së botës jeton nën autokraci - përqindja më e lartë që nga viti 1978. koha

NA KOTAKTONI

0 7947 785174

SHERBIME Te TONA

NDIME FIZIKE

Ne Jemi Krenare Qe Ju Sherbejme Me
Ekipin Tona Profesional Multidisiplinor Te
Perbera Na Eksperta

SHENDETI MENDOR

klínika Medi-Park Clinic Esht Ketu Tju
Ndihmuar Ne Perminesime e Cilesise Se
Jetes Tuaj. Rikuperimi Esht i Mundur

BUKURI DHR ESTETIKE

Medi-Park Beauty Ofron trajtime
Bukurie Tradicionale Dhe Moderne
Estetike per meshkujt Dhe Per Femrat

DIAGNOSTIKA

Ne kryjme Nje Game Te Gjere Testesh
rUTINE Ne laboratorin Tone. Si Dhe tESTE te
Specializuara Me partneret Tona te Cilet jan
Laboratore Te Akreditura Nmare Ne UK

INFORMACIONE KONTAKTI

Ne kudesimi
Per Shendetin
Tuaj

☎ Numer Telefoni
020 8341 3185

✉ E-mail Address
info@mediparkclinic.uk

📍 Aandresa Jone
573 Green lanes, Harringay, London
N8 0RL

HAPUR
7 DIT
NE
JAVE

Oraret Sherbimet
te Henen. Shtunen:- 9 am - 7 pm
Te Dielen : 11 am- 6 pm

CHECK-UP

MEDIPARK 2023

VETEM
£249

GP Consultation
BMI & Body Composition
Vital Checks

- BP
- Temperature
- Pulse
- Oxygene Saturation

Urinary Analysis
ECG

Full Blood Count
Liver Function Tests

Bilirubins, Alk Phos, AST, ALT, Gamma GT,
Total Protein, Albumin, Globulin

Kidney Function Tests

Urea & Electrolytes (Sodium + Potassium + Chloride)
Bicarbonate + Creatinine + eGFR

Fasting Glucose

Te gjitha e Ballkanit ne nji Market

318-324 Kilburn High Road, London, NW6 2QN | Tel: 020 7372 1059

**190 Merton High Street
Wimbledon
London SW19 1AX**

RASHID & RASHID
Solicitors, Advocates
Immigration Specialists
Commissioners of Oaths

Ne mund t'ju ndihmojmë

- **Asylum & Immigration**
- **New Point Based System**
- **Settlement Applications (ILR)**
- **European Law**
- **Nationality & Travel Document**
- **Human Rights Applications**
- **High/Court of Appeals**
- **Over Stayers**
- **Work Premits**
- **Visa Extensions**
- **Judicial Reviews**
- **Tribunal Appeals**

Konsultimet falas

07774222062

07878335000

TEL: 0208 5401 666

TEL: 0208 672 0666

